

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΑ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1 ΜΑΪΟΥ 1977 | ΑΡΙΘ. 9

ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

Β'

1. Ποῖα λοιπὸν εἶναι τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν ν' ἀντικρύσωμεν ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ νὰ μελετήσωμεν εἰς βάθος, διὰ ν' ἀντλήσωμεν ὠφέλιμα συμπεράσματα καὶ διδάγματα δι' ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ὡς ἐπιστήμονες Θεολόγοι ἐκλήθημεν νὰ ὑπηρετήσωμεν; Ἀρχίζω ἀπὸ τὰ γενικώτερα προβλήματα πού πρέπει νὰ μᾶς ἐνδιαφέρουν, διὰ νὰ καταλήξω εἰς τὰ μερικώτερα καὶ τὰ ἀμεσώτερα πού ἀφοροῦν ἡμᾶς τοὺς ἰδίους καὶ τὴν συμπεριφορὰν ἡμῶν πρὸς τε ἀλλήλους καὶ πρὸς τοὺς ἐγγύς ἡμῶν. Καὶ ἰδοὺ ἐν ἓκ τῶν συγχρόνων γενικωτέρου θεολογικοῦ ἐνδιαφέροντος προβλημάτων, ὅπερ καθῆκον ἔχομεν νὰ μελετήσωμεν, ἵνα καὶ τὸν «Ἐ γ ω ι σ μ ὸ ν» ἡμῶν περιορίσωμεν καὶ τρόπους καὶ μεθόδους ἀναζητήσωμεν πρὸς ἀντιμετώπισιν αὐτοῦ. Οἱ χριστιανοὶ ὅλου τοῦ κόσμου ἀποτελοῦν τὸ ἐν πέμπτον τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας χιλιετηρίδος ἀπὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τῆς ἀποκαλυπτικῆς Αὐτοῦ Διδαχῆς πρὸς τὸν κόσμον. Τὸ ἐν πέμπτον δὲ ὅλων τῶν χριστιανῶν πασῶν τῶν Ὁμολογιῶν ἀποτελοῦμεν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι! Τὸ μέγα τοῦτο γεγονός θὰ ἔπρεπε νὰ προβληματίζη τὰς Ἐκκλησίας, τοὺς χριστιανούς πάντας, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ἡμᾶς τοὺς Θεολόγους καὶ εἰδικώτερον ἡμᾶς τοὺς Ὁρθόδοξους Θεολόγους. Φύσει καὶ θέσει κεκλήμεθα οἱ Θεολόγοι νὰ μελετῶμεν ὄχι μόνον τὰ θεωρητικὰ προβλήματα τῆς ἐπιστημονικῆς Θεολογίας,

ἀλλὰ καὶ τὰ προβλήματα τῆς ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογῆς τῶν Ἀληθειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς ἡμᾶς αὐτούς, εἰς τοὺς περὶ ἡμᾶς καὶ εἰς τοὺς μακρὰν ἡμῶν συνανθρώπους μας, ἀσχέτως φυλῆς, δόγματος, γένους, γλώσσης, τάξεως, ἰδεολογημάτων, κοινωνικῶν ροπῶν καὶ ἐπιδιώξεων, πολιτιστικῆς ἀναπτύξεως καὶ μορφωτικῆς διαβαθμίσεως. Ὡς Ὁρθόδοξοι Θεολόγοι καλοῦμεθα, πέρα τῆς ὁμολογιακῆς μας τοποθετήσεως καὶ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν πιστευομένων ὑφ' ἡμῶν Ἀρχῶν, νὰ μελετήσωμεν καὶ νὰ μελετῶμεν συνεχῶς τὴν οὐσίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ-Λόγου καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐπιφανείας Αὐτοῦ. Καὶ ἡ μὲν «οὐσία» τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔγκειται εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπεραξίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ δὲ «σκοπὸς» τῆς ἐνανθρωπήσεως εἶναι ἡ σωτηρία πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἐφ' ὅσον πάντες οἱ ἀνθρωποὶ εἴμεθα κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν Διδαχὴν «τέκνα» Θεοῦ. Ἡ τε «οὐσία» καὶ ὁ «σκοπὸς» τοῦ Χριστιανισμοῦ διαφαίνονται καὶ ἀναγνωρίζονται εἰς τὸν ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου δοθέντα χαρακτηρισμὸν τῆς Θρησκείας Του, ὡς πανανθρωπίνης. Ὁ χαρακτήρ λοιπὸν τῆς «παγκοσμιότητος» τοῦ Χριστιανισμοῦ θέτει ἐνώπιον ἡμῶν τῶν Θεολόγων τὸ ἐρώτημα: Ὅτι παρεδόθη ὡς ὑψιστον ἀγαθὸν τῆς πίστεώς μας εἰς ἡμᾶς, ἐμεριμνήσαμεν νὰ μεταδώσωμεν καὶ εἰς τοὺς μακρὰν ἡμῶν ἢ μήπως τὸ δοθὲν ἡμῖν Ἄνωθεν τάλαντον φοβηθέντες ἐκρύψαμεν, ἵνα μὴ δῖθεν ἀπολέσωμεν αὐτό; (Ματθ. 25,25).

2. Τὸ «τάλαντον» τῆς Πίστεώς μας ἐλάβομεν παρὰ τοῦ δοτῆρος Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων Αὐτοῦ ἀποστόλων. Ἐσκέφθημεν ἄρα γε σοβαρῶς πόσον ἐπολλαπλασιάσθη τὸ «τάλαντον» τοῦτο ὑπὸ τῶν πρώτων ὀπαδῶν τοῦ Κυρίου, τί δὲ ἡμεῖς σήμερον πράττομεν διὰ τὸν πολλαπλασιασμόν τούτου; Ἐσκέφθημεν σοβαρῶς καὶ ὡς ἄπλοῖ Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ πόσοι ἐξ ἡμῶν δυνάμεθα ἀκινδύνως καὶ εὐλικρινῶς νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἀποτελοῦμεν τὴν «ἐκλεκτὴν» μερίδα τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του; Ἀνελογίσθημεν ἄρα γε καὶ ὑπελογίσσαμεν πόσοι ἐκ τῶν Ἑλλήνων ὀρθόδοξων καὶ πόσοι ἐξ ἡμῶν τῶν Θεολόγων μετέχομεν πρεπόντως καὶ ἀξίως τῶν σωτηριωδῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας; Ἠλέγξαμεν ἡμᾶς αὐτούς καὶ ἀνεκρίναμεν πόσοι ἐξ ἡμῶν καὶ πόσοι ἐκ τῶν ὁμοδόξων ἡμῶν κατέχομεν τὴν ζῶσαν καὶ θερμὴν Πίστιν, τὴν Πίστιν τὴν διὰ τῶν ἔργων τῆς Ἀγάπης ἐκφαινομένην καὶ ἀποδεικνυομένην; Πάντα τὰ ἐρωτήματα ταῦτα θέτω πολλάκις εἰς τὸν ἑαυτόν μου καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐλέγχομαι ὑπὸ τῆς συνειδήσεως, διότι ἀνεύρισκω ἑμαυτὸν ἔνοχον καὶ μὴ δυνάμενον νὰ δώσω καταφατικὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα. Καὶ νῦν εἰς γῆρας ἀχθεῖς, χάριτι Θεοῦ, διερωτῶμαι: Ἐπραξα ἄρα γε τὸ καθῆκόν μου ὡς χριστιανὸς καὶ δὴ ὀρθόδοξος χριστιανὸς καὶ ἔτι μᾶλλον ὡς Θεολόγος καὶ δὴ καὶ μάλιστα ὡς πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος; Ἡ μήπως κατετίβην εἰς μικρότητας, εἰς φανατισμοὺς τυφλοὺς πρὸς ἐπικράτησιν τῶν ἐγωιστικῶν μου ἀντιλήψεων, κατὰ τὰς ἐπισήμους ἢ ἀνεπισήμους μετὰ τῶν συναδέλφων μου συζητήσεις; Μήπως ὁ Ἐγωισμὸς προεξῆρχε παρακινῶν τὴν φορὰν τῶν ἐπιχειρημάτων μου εἰς προτιμήσεις ἀκροσφαλεῖς, δι' ἃς ὕστερον μετενόησα; Καὶ σήμερον ἀκόμη, ἀναπολῶν τὴν συνεργασίαν μου μετὰ τῶν λοιπῶν συναδέλφων μου, θέτω εἰς ἑμαυτὸν τὸ ἐρώτημα: Μήπως ὁ ἐκ τοῦ ἰδίου Ἐγὼ ἐξαπτόμενος ἐνόητε φανατισμὸς μὲ παρουσίαζεν ὡς ἄγνόν ὑπερασπιστὴν ὑψηλῶν Ἀρχῶν καὶ Ἰδεῶν, ἐνῶ κατ' οὐσίαν ἐπεδίωκον τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἰδικῶν μου ἀπόψεων; Καὶ ἐλέγχομαι νῦν, διότι ἀναγνωρίζω πλέον πόσον πολλάκις ἔσφαλλον καὶ πόσον αἰ ἀντιγνωμίαι καὶ ἀντιδράσεις μου ἐγένοντο ἀφορμὴ διχονοιῶν, δι-

αίρέσεων καὶ ἀμοιβαίων ἀντιπαθειῶν μετὰ ξὺ τῶν συναδέλφων μου.

3. Τὴν αὐτοκριτικὴν ταύτην ἐθεώρησα ὑποχρέωσίν μου νὰ προβάλω καὶ δημοσίᾳ διὰ νὰ διδαχθοῦν ἐκ τῶν ἰδικῶν μου σφαλμάτων, οἱ νεώτεροι συνάδελφοι ἐπιστήμονες Θεολόγοι. Οὐδὲν φθείρει περισσότερον τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ ἔργα, τὰ πράγματι ὑψηλὰ καὶ θεῖα μιᾶς πανεπιστημιακῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅσον ὁ φανατισμὸς καὶ αἰ ἐξ ἐγωισμοῦ ἀκραῖαι θέσεις ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ, ἡ παλαιὰ πρὸ ἡμῶν ἐποχὴ, ὅτε οἱ κυβερνῶντες τὸ Ἔθνος ἀνωμολόγουν δημοσίᾳ ὅτι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν προκαλεῖ τὸν σεβασμὸν καὶ ἐπιβάλλει τὴν δικαίαν ἀναγνώρισιν διὰ τὸ ἐπιστημονικὸν προσωπικὸν τῆς, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὸ ἀνώτερον ἦθος τῶν μελῶν τῆς. Δυνάμεθα σήμερον νὰ ἰσχυρισθῶμεν τοιοῦτόν τι; Ἡ μήπως διχογνωμίαι, ἀμφισβητήσεις καὶ διαιρέσεις ἰδεολογικαὶ ἢ ἐπιστημονικαὶ μᾶς παρωθοῦν εἰς ἐριστικὰς καταστάσεις, λίαν ἐπιζημίους διὰ τε τὴν ἱερότητα τῆς Σχολῆς καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύομεθα στερούμενοι τῆς συναδελφικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ὀφειλομένης ἀμοιβαίας ἀγάπης; Διηρωτήθημεν ποίας ἐντυπώσεις προκαλοῦμεν πρὸς τοὺς ἐγγύς καὶ πρὸς τοὺς μακρὰν ἡμῶν ὁμοπίστους ἐκ τῶν διασπαστικῶν μακρινήσεων καὶ πόσον εἶναι δυνατὸν νὰ ζημιώσωμεν αὐτὴν τὴν οὐσίαν τοῦ ἀντικειμένου, τοῦ ὀρθοῦ ἔστω καὶ ἱεροῦ ἀντικειμένου, ὑπὲρ οὗ ὅμως μετὰ πρωτοφανοῦς φανατισμοῦ ἀγωνιζόμεθα, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς οὐχὶ σπανίως τοῦ περιβάλλου τῆς Σχολῆς, καὶ ἐντὸς ἔστιν ὅτε καὶ ἐκτὸς τῶν ὀρίων τῶν ἐνεργειῶν καὶ δραστηριοτήτων τῆς διοικήσεως Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας πρέπει νὰ εἴμεθα εὐπειθῆ τέκνα καὶ ἐντεταλμένα ὄργανα συνεπικουροῦντα θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς τὴν θεῖαν Ἀποστολὴν τῆς; Διηρωτήθημεν ἄρα γε μήπως καὶ τὸ εἰς τοὺς σπουδαστάς μας μορφωτικὸν ἐπίπεδον μειοῦται ἐξ ἀντανακλάσεως τῶν φανατικῶν μας διακρίσεων καὶ τῶν ἐγωιστικῶν μας τοποθετήσεων;

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ο Πατριάρχης της Ρουμανίας **Ίουστινιανός**, τον όποτον με τόσην έπισημότητα εκήδευσε την 31 Μαρ. έ.έ. ο Ρουμανικός Λαός, ανήκει εις την τάξιν των μεγάλων Ορθοδόξων Πατριαρχών.

Έγεννήθη τον Φεβρουάριον του έτους 1901. Απεφοίτησε το 1924, ως πρεσβύτερος. Ο τόπος της καταγωγής του είναι το Suesti - Vilcea της Ρουμανίας. Έκει άργότερα ανέλαβε την διεύθυνσιν του Σεμιναρίου, από όπου είχε άποφοιτήσει νεαρός σπουδαστής. Το 1948 εις ηλικίαν μόλις 46 έτων, εκλέγεται ως Αρχιεπίσκοπος Βουκουρεστίου και Πατριάρχης της Ρουμανίας. Διόκησε δε επί 29 όλόκληρα χρόνια τον θρόνον με πολλήν σύνεσιν και απόδοσιν.

Τό πρώτον από τά έπιτεύγματα του υπήρξεν ή συνένωσις και συμφιλίωσις των Ρουμάνων που ήσαν χωρισμένοι από το 1700 δια λόγους περιστατικούς και τοπικισμού. Αυτή ή έπιτυχία του, όλίγους μόλις μήνας από της εκλογής του ήτο ή πρώτη του νίκη και εκτίμησις, από το σοσιαλιστικό Κράτος και συνέβαλεν εις την ένωσιν και ένίσχυσιν και της Έκκλησίας. Έκέρδισε εύθως εξ άρχής την έμπιστοσύνην του Κράτους, ώστε να τύχη ή Ρουμανική Έκκλησία προνομιακής μεταχειρίσεως μεταξύ των άθέων σοσιαλιστικών κομμουνιστικών κρατών.

Ο Ίουστινιανός ανέλαβε τά ήγία της διακυβερνήσεως της Έκκλησίας εις μίαν έποχήν πολυτάραχον και κρίσιμον δια την τύχην της Ορθοδοξίας εις την χώραν του. Παρ' όλα αυτά ήμπόρεσε να περισώση την ολκάδα της Ρουμανικής Έκκλησίας μέσα από τάς συμπληγάδας. Εδρεν εις τον θησαυρόν της Παραδόσεως της Ορθοδοξίας τον τρόπον να προσαρμόση εις τον μετασχηματιζόμενον σοσιαλιστικόν κόσμον, την γραμμήν πλεύσεως, την αναγέννησιν της σκέψεως και της ζωής του Ρουμανικού Λαού, ώστε να ευεργετήση έτσι Έκκλησίαν και Έθνος.

Ως άνθρωπος των γραμμάτων, ο Ίουστινιανός έδωσε νέαν ώθησιν εις τά Θεολογικά γράμματα. Επί των ήμερών του ή Θεολογία απέκτησε πολλήν ζωτικότητα και έπικαιρότητα. Έχει συγχρονισθή σύμφωνα προς τάς απαιτήσεις των καιρών. Έγινεν ή δύναμις εκείνη που έπήρε εις τά χέρια της τά μεγάλα και άλυτα προβλήματα της Έκκλησίας δια να τά επιλύση. Να γίνη όχι μόνον θεωρία περι Θεού, αλλά και πράξις, ζωντανή θεολογία, θεολογία δράσεως. Έπήρε τον άπαιτούμενον προσανατολισμόν. Και ή Έκκλησία υλοποίησε ποιμαντικώς πάντα ταύτα κατά το παράδειγμα των Αγίων Πατέρων, οι όποιοι θεολογούντες έποίμαινον και ποιμαίνοντες έθεολογούσαν.

Πρώτος ο Πατριάρχης **Ίουστινιανός** συνέλαβε και διεμόρφωσε εις σύγχρονα σχήματα την εκ-

κλησιαστικήν Νομολογίαν, χωρίς να εκφεύγη κατ' ουσίαν από το πνεύμα των ιερών κανόνων, δηλαδή ή δια το συμφέρον της Έκκλησίας προσαρμογή και των ιερών κανόνων με την ευρύτητα της θεολογικής σκέψεως προς την πραγματικότητα των κρίσιμων ήμερών. Ο λαός δε με θαυμαστήν θρησκευτικήν ώριμότητα συνεφώνησε και έδοθήθησε την Έκκλησίαν του.

Γνωρίζων καλώς ο **Ίουστινιανός**, ότι ήτο άπαραίτητον ή Ρουμανική Έκκλησία ν' άποκτήση μορφωμένο και προσανατολισμένο, ρεαλιστικώς, κλήρον, έφρόντισε και διοργάνωσε την Θεολογικήν διδασκαλίαν. Ίδρυσε Σχολάς Προσανατολισμού εις την σύγχρονον αντίληψιν και δια την ποιμαντικήν κατάντησιν, Σεμινάρια ειδικά, ώργάνωσε επιμορφωτικάς διαλέξεις και ήμιλίαις, ως και ειδικά μαθήματα θεωρητικής και πρακτικής αντιμετώπισεως των πραγμάτων, υπό το φώς της νέας καταστάσεως εις την Ορθόδοξον Ρουμανίαν. Είχε προς τοϋτο την έμπιστοσύνην κλήρου και πιστών, αλλά και την άνοχήν τουλάχιστον της Σοσιαλιστικής Πολιτείας.

Ο αοίδιμος Πατριάρχης **Ίουστινιανός** υπήρξε και δόκιμος συγγραφέας. Έξέδωσε την «Διδασκαλίαν επί των Κυριακών Ευαγγελίων», την «Ορθόδοξον Χριστιανικήν Ηίστιν». Το μεγάλο του έργον που τον έμφανίζει ως προσωπικότητα και ποιότητα, είναι ή συγγραφή του «Κοινωνική Άποστολή», (τόμοι 13). Συναριθμούνται αι δύο εκδόσεις της Βίβλου, μία της Καινης Διαθήκης και πολλά διάφορα έγχειρίδια δια θεολόγους φοιτητάς και σπουδαστάς των ιερατικών Σχολών. Το Βιβλικόν Ίδρυμα, ή Ορθόδοξος Άποστολή και τά Πατρ. Τυπογραφεία φέρουν την σφραγίδα της προσωπικότητός του. Επίσης, τά Μητροπολιτικά Κέντρα έδωσαν εις τον κλήρον και τους πιστούς την αναγκαίαν πνευματικήν τροφήν.

Με την θριαμβευτική ήθικήν και θρησκευτικήν ζωήν αναγεωμένας, με την άκμήν του μοναχισμού άπεδείχθη ένας οργανωτής και διοικητής πρώτης όγκης. Έπέτυχε κατι επίσης σημαντικό, την διοργάνωσιν των οικονομικών, την δημιουργίαν παγίων πόρων, ώστε ή Έκκλησία να δύναται να κινήται έλεύθερα και ιεραποστολικά. Έτσι έπετεύχθη ή συγκρότησις του ένοριακού κλήρου σε κέντρα αναπαύσεως, περιουλογής και άνεφοδιασμού.

Τό Πατριαρχικόν Τυπογραφείον με μόνιμον προσωπικόν 250 ατόμων, με τρεις λινοτυπικάς, με έπτά έπίπεδα πιεστήρια, με τρία όφφσετ, με τσιγχογραφείον, διδλιοδεταίον, με άτελιέ ζωγραφικής, με έργοστάσια και έργαστήρια όλων των εκκλησιαστικών ειδών (από τά κηρία έως τά είδη εύλαθείας), με άποκλειστικήν

Ό εις Κύριον έκδημήσας Πατριάρχης Ρουμανίας κυρός Ίουστινιανός.

διαχειρίσιν και μονοπώλιον, ἐνισχύουν τὸ κεντρικὸν ταμείον τῆς Ἱεραποστολῆς. Κάτι δὲ τὸ ἀπίστευτον διὰ τὰ ἰδικά μας μέτρα. Ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις, δὲν ἔχει καμμίαν ἀνάμειξιν εἰς τὰ οἰκονομικά τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι τελείως ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε εἶδους φορολογίαν.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐπραγματοποίησε ἀνοιγμα σοδαρὸν εἰς τὸν τομέα τῶν διορθοδόξων, διαχριστιανικῶν σχέσεων, ἀκρίβη καὶ πρὸς τὰς ἄλλας θρησκείας. Ἦνοιξεν ἐποικοδομητικὸν διάλογον καλλιεργῶν τὴν εἰρηγόφιλον χριστιανικὴν γραμμὴν τῆς Ἐκκλησίας του. «Ἡμεῖς αἱ ἀδελφαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι—ἔλεγεν ὁ Πατρ. Ἰουστινιανὸς—ἀποτελοῦμεν μίαν μεγάλην οἰκογένειαν. Νά γιατί ἡ Ἐκκλησία μας συνεργάζεται μετὰ τὴν αὐτὴν πίστιν, μετὰ ἀγάπην καὶ χριστιανικὴν κατανόησιν τόσοσιν διὰ τὸ καλὸν τὸ ἰδικόν τῆς, ὅσον καὶ ὅλης τῆς Ὁρθοδοξίας».

Αὐτόν, λοιπόν, τὸν μέγαν καὶ μεγαλεπήβολον θρησκευτικὸν Ἀρχηγὸν καὶ Ἠγέτην του ἐκήδευσεν ὁ Ρουμανικὸς Λαός. Τὸν προσεκύνησεν καὶ ὑπεκλίθη ἐμπρὸς εἰς τὸ ἱερὸν σκήνος του. Εἰς ἑκατὸν χιλιάδας ὑπελόγιζον τοὺς πιστοὺς ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν Ναόν, διὰ νὰ τιμήσουν τὸν σεβαστὸν Πατριάρχην των, κατὰ τὸ τριήμερον. Καὶ ἀνέβαζαν εἰς εἴκοσι χιλιάδας ἐκείνους ποὺ τὸν συνώδευσαν τὴν 31 Μαρτίου εἰς τὴν Κρύπτην, ὅπου ἀναπαύεται ὕστερα ἀπὸ τὸ πολύμοχθον καὶ πολυσχιδῆς ἔργον του, στεφανωμένος ἀπὸ τὸν ἀγωνοθέτην Κύριον, ὡς πιστὸς διάκονός Του*.

* Ἐνεταφιάσθη εἰς τὴν Κρύπτην τοῦ Ναοῦ Radu Veda Βουκουρεστίου, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλλη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναόν, παρουσίᾳ προσωπικότητων καὶ ἀντιπροσώπων πολλῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ μετὰ τὴν προσωπικὴν συμμετοχὴν δύο Πατριαρχῶν, τοῦ Βουλγαρίας κ. Μάξιμου καὶ τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἀρμενίων κ. Κομίτας τοῦ Ἐτζιματζί τῆς Ἀρμενίας.

Ἄνεπρωσώπευθησαν κατὰ σειρὰν αἱ Ἐκκλησίαι: Τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον μετὰ τὸν Γαλλίας Μελέτιον, τὸ Πατρ. Ἱεροσολύμων μετὰ τὸν Πέτρον Γερμανόν, τῆς Μόσχας μετὰ τὸν Ταλλὶν Ἀλέξέι. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸν Περιστέρου Ἀλέξανδρον.

Ἡ Τσεχοσλοβακία μετὰ τὸν Πριμάτον Δωρόθεον, ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ μετὰ τὸν Σεβ. Ramon Torella ἀντιπρόεδρον τῆς Γραμματείας τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώτητος, ἡ Ἀγγλικανικὴ μετὰ τὸν ἐπίσκοπον John Satherthwaite, τὸ Παγκ. Συμβ. Ἐκκλησιῶν μετὰ τὸν Dr. Allan Brash καὶ ἡ Ἐνωσις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν μετὰ τὸν Δρ. Glen Williams. Ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις μετὰ τοὺς Stefan Voitec, ἀντιπρόεδρον τοῦ Συμβ. τοῦ Κράτους, Eugen Jebeleanu, ἀντιπρόεδρον τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κομμ. Κόμματος καὶ τοῦ ὑπουργοῦ θρησκευμάτων καὶ παιδείας. Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Κράτους συνώδευσαν περὶ ἕως τῆς Κρύπτης τὸν τιμώμενον Νεκρὸν παρὰ τὴν κακοκαιρίαν.

Ἐξ ἄλλου εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Συνοδικοῦ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν. καθ' ὑπόδειξιν, ἠδύναντο νὰ εἴπουν ὀλίγα τινά, ἂν ἤθελον (2-3 λεπτῶν διαρκείας). Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ὁ ἐκπροσωπῶν τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν Σεβ. Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Ἀλέξανδρος, εἶπε τὰ ἑξῆς εἰς τὴν Νεοελληνικὴν:

«Μὲ σφιγμένη καὶ πονεμένη ψυχὴ καὶ καρδιά κλίνουμε εὐλαθικὰ τὰ γόνατά μας, νοερά, μπροστὰ στὸ ἱερὸ σκήνος τοῦ μακαριστοῦ κυροῦ Ἰουστινιανοῦ, τοῦ μεγάλου πατριάρχου τῆς σεβαστῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία συμμερίζεται τὸν πόνο τῆς ὁμόπιστης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, σὴν θλίψη αὐτοῦ τοῦ πιστοῦ της Λαοῦ. Γνωρίζει τὸ χριστιανικὸν τοῦτο πλήρωμα νὰ ὑπερβικῶ τις δυσκολίες του μετὰ θανασιτὴ καρτερικότητα, ἀλλὰ καὶ γενναιότητα.

Ὁ πατριάρχης Ἰουστινιανός, ἀνήκει ἀναμφίβολα σὴν τιμημένη ἀγωνιστικὴ παράταξι, ἐκείνων ποὺ μόχθησαν καὶ θυσίασθησαν γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Μὲ τὸ φωτεινὸ παράδειγμά του, ἀλλὰ καὶ προικισμένος μετὰ τὰ προσόντα ἡγέτη, συνέβαλε, κὶ ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς πατρίδος του, σὴν ἐμπέδωσι τῆς ἐνότητος καὶ συνοχῆς σιτὸς κόλπους τῆς μᾶς, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸν πενθεὶ δλόκληρον ἡ Ὁρθοδοξία, γιὰ τὸν αἰδίδιμο Πατριάρχην Ἰουστινιανὸν χροσιᾶ πολλὰ γιὰ τὴ συμβολὴν του. Ἡ μετάστασί του ἀπ' τὰ πρόσκαιρα εἰς αἰώνια, ἀφήνει μιὰ κενὴ θέση. Παρακαλοῦμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χριστὸ ν' ἀναδείξει τὸν ἱκανὸν καὶ ἰσάξιο ἀρχηγὸν καὶ ποιμένα ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴν Ἱεραρχία τῆς ἀγαπημένης Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συμμερίζεται τὴν δυνήσας, ἀλλὰ μ' ἐλπίδα κατὰ Χριστό. Ἐνῆται καὶ προσεύχεται στὸ Δομήτορα Κύριο νὰ παραμυθήσει τὸν πιστὸ Λαὸν τὸν ἀναδεικνύοντα τὸν ἄξιο ἡγέτη ποὺ θὰ πηδαλοῦσιν μετὰ τὰ σιθαιρὰ χέρια του τὴν ἱερὴ Ὀλκάδα του.

Αὐτὴ ἡ ἐλπίδα μᾶς παρηγορεῖ καὶ μειοιάζει τὴ θλίψη μᾶς κὶ εὐχόμεσθε αἰωνία τὴ μνήμη Ἰουστινιανοῦ, τοῦ μεγάλου πατριάρχου».

Βουκουρέστι 31 Μαρτίου 1977

† Ὁ Περιστερίου ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Η Α' ΠΡΟΣΥΝΟΔΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ*

Πρὸς τὴν Α' Προσυνοδικὴν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν.

Σεβασμιώτατε Πρόεδρε,

1. Ἡ Γ' Ἐπιτροπὴ τῆς Α' Πανορθόδοξου Προσυνοδικῆς Διασκέψεως ἐμελέτησε τὸ θέμα τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὑφ' ὄλων τῶν Χριστιανῶν τὴν αὐτὴν Κυριακὴν. Ἐνήργησεν ὑπευθύνως ὡς πρὸς τὸ σύνολον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας λαμβάνουσα ὑπ' ἑσφιν τὰς συγχρόνους οἰκουμενικὰς τάσεις πρὸς ἔνωσιν τῶν Χριστιανῶν.

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν ἐπέμεινε εἰς τὸ βάθος τοῦ προβλήματος, διότι τοῦτο ὑπερβαίνει τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τὸ ἐπίκαιρον ἢ ἀκαιρον τῆς ἐγγραφῆς τοῦ θέματος τούτου εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς συγκαληθσομένης Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῶν Ὁρθοδόξων.

3. Οἱ ἐκπρόσωποι, ὡς πλήρως ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὑπεγράμμισαν τὰ ἀκόλουθα σημεῖα:

α) Ποιμαντικὴ διάστασις τοῦ προβλήματος. Δεδομένης τῆς σημερινῆς θέσεως πολλῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τόσο ἐξ ἐπόψεως κοινωνιολογικῆς ὅσον καὶ ἐξ ἐπόψεως τῶν ὀδυνηρῶν αὐτῶν ἐμπειριῶν τοῦ παρελθόντος, ἀλλαγὴ τῆς ἡμερομηνίας ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα θὰ προεκάλει ἐνδεχομένως ἀναταραχὰς καὶ θὰ προσέθετε νέα σχίσματα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ πληρώματος. Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν θεωροῦν ὅτι μέγας ἀριθμὸς πιστῶν δὲν εἶναι ψυχολογικῶς καὶ ἐν γένει ποιμαντικῶς ἔτοιμος διὰ τοιαύτην ἀλλαγὴν.

β) Μέρημα τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἡμερομηνία ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων, ὡς διαφέρουσα ἐκείνης τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, παρουσιάζεται ὡς ἀναζήτησις ταυτότητος καὶ πιστότητος δι' ὅσας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας εὐρίσκονται εἰς ἀμεσον ἐπαφὴν μετὰ τοῦ σοβαροῦ προβλήματος τοῦ προσηλυτισμοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ υἱοθέτησις κοινῆς ἡμερομηνίας ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα δύναται νὰ διευκολύνη τὸν προσηλυτισμὸν τῶν πιστῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων.

γ) Ἀνάγκη πιστότητος ὡς πρὸς τὴν Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆν Σύνοδον. Ὁρισμένοι Ἐκπρόσωποι διεπίστωσαν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ ἡμερομηνίας τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα

ἀποτελεῖ παραβίασιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐνέχει τὸν κίνδυνον, ὅπως ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ πληρώματος κλονισθῇ ὑπὸ αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς. Πρέπει νὰ διατηρηθῇ ἡ ἰδία διάκρισις μετὰ τοῦ ἐβραϊκοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ Πάσχα.

δ) Μὴ ὀρθόδοξος προέλευσις τοῦ αἰτήματος περὶ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα. Ἐὰν αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἤρχισαν τὴν συζήτησιν τοῦ προβλήματος τούτου, τὸ ἐπραξάν πιεζόμενοι ὑπὸ ἐξωτερικῶν παραγόντων, ξένων πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν ζωὴν. Οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν αἰσθάνονται πρὸς τὸ παρὸν τὴν ἀνάγκην ἀλλαγῆς τῆς ἡμερομηνίας ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὡς αὕτη ἔχει σήμερον. Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ὀρισμένοι Ἐκπρόσωποι πιστεύουν, ὅτι ἡ Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

4. Συγχρόνως, ἐν πνεύματι εὐθύνης πρὸς τὰς οἰκουμενικὰς ὑποχρεώσεις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὸν πόθον ἐνότητος παντὸς τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὀρισμένοι Σύεδροι ἐτόνισαν ὅτι:

α) Ὁ ὑπὸ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα εἰς διάφορον ἡμερομηνίαν ἀποτελεῖ πρόκλησιν πρὸς τὸν χριστιανικὸν κόσμον.

β) Ὁ ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα εἰς διαφόρους ἡμερομηνίας ἀποτελεῖ σοβαρὸν πρόβλημα διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους ἐκείνους οἱ ὅποιοι ζοῦν εἰς χώρας ὅπου εἶναι ἀναμιγνύμενοι μετὰ Χριστιανῶν ἄλλων Ὁμολογιῶν. Παρ' ὅλον ὅτι ὑπεγράμμισθη ὁμοφώνως ὅτι ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα πρέπει νὰ εἶναι κοινὸς δι' ὅλας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἐτέθη τὸ ἐρωτήμα, ἐὰν ἐκάστη τοπικὴ Ἐκκλησία θὰ ἠδύνατο νὰ ἑορτάζῃ ἐλευθέρως τὸ Πάσχα εἰς μίαν κοινὴν ἡμερομηνίαν μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν τῆς ἰδίας χώρας.

γ) Ἡ Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, καθορίσασα τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ Πάσχα, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ μὴ μόνον τὸν μεσογειακὸν χῶρον. Ἡ παρουσία Χριστιανῶν εἰς διαφόρους γεωγραφικὰς ζώνας τοῦ κόσμου θέτει νέα προβλήματα ὡς πρὸς τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ Πάσχα. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀπόφασις τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρμηνευθῇ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διατυπώσεώς τῆς.

δ) Θὰ ἦτο ἐπιθυμητέον νὰ μελετηθῇ καὶ ἐξευρεθῇ λύσις τῆς ὑφισταμένης ἀνωμαλίας εἰς ὅσας Ὁρθοδό-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 168 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7-8 τεύχους.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΕΝ ΤΗ, ΑΛΛΟΔΑΠΗ,*

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον διατάσσει ὅτι «τὸ διαζύγιον... ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ δικαίου τῆς τελευταίας κοινῆς⁴³ ἰθαγενείας, ἢν οἱ σύζυγοι εἶχον διαρκούντος τοῦ γάμου καὶ πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς»⁴⁴. Ἑλληνες σύζυγοι μὴ κατοικοῦντες οὐδὲ διαμένοντες συνήθως εἰς τὴν Ἑλλάδα, διαφερόμενοι περὶ τῆς λύσεως τοῦ γάμου αὐτῶν, δικαιοῦνται νὰ στραφῶσιν εἴτε πρὸς τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια⁴⁵, εἴτε πρὸς τὰ δικαστή-

ρια τῆς Πολιτείας εἰς ἣν κατοικοῦσιν ἢ ἔχουσι συνήθη διαμονήν. Ἡ ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας παράλληλος δικαιοδοσία τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα ὅπως ἀναγνωρισθῆ καὶ ἰσχύσῃ ἐν Ἑλλάδι τὸ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως δεδικασμένον, ἐφ' ὅσον, ἐννοεῖται, συντρέχουσιν αἱ σχετικαὶ προϋποθέσεις⁴⁶. Ποῖαι ὅμως αἱ προϋποθέσεις αὗται; Αὗται ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ ΚΠολλ, ἄρθρα 323 καὶ 780, εἶναι δέ⁴⁷:

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 170 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7-8 τεύχους.

43. «Ἐν ἐλλείψει τοιαύτης κοινῆς ἰθαγενείας ἐφαρμόζεται τὸ δίκαιον τῆς κατὰ τὴν σύναψιν τοῦ γάμου ἰθαγενείας τοῦ ἀνδρός» ΑΚ 16. Παράλληλως σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸν ΚΠολλ 612: «Τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια ἔχουν δικαιοδοσίαν πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐν ἄρθρῳ 592, παραγρ. 1 διαφορῶν (αἵτινες εἶναι: α') τὸ διαζύγιον, β') ἡ ἀκύρωσις γάμου, γ') ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ γάμου, δ') αἱ ἐκ τοῦ γάμου μεταξὺ τῶν συζύγων σχέσεις τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον δὲν εἶναι περιουσιακόν), ἐὰν ὁ εἷς τῶν συζύγων εἶναι Ἑλληὴν καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχη οὔτε εἶχε κατοικίαν ἢ διαμονήν ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐὰν ἡ σύζυγος ἦτο κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου Ἑλληνίς». Ἡ τελευταία διάταξις ἀποβλέπει εἰς τὴν προστασίαν τῆς Ἑλληνίδος, ἥτις συνεζεύχθη ἀλλοδαπὸν. Ἡ Ἑλληνίς δύναται νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν διαζυγίου ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ἀδιαφόρως ἐὰν αὐτὴ διετήρησεν ἢ ἀπέβαλε συνετεία τοῦ γάμου τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγενείαν καὶ ἀδιαφόρως ἐὰν ἡ Πολιτεία, τῆς ὁποίας ὁ ἀνὴρ εἶναι ὑπήκοος, κηρύσῃ ἐαυτὴν ἀποκλειστικῶς δικαιοδοτοῦσαν ἐπὶ τῶν γαμικῶν διαφορῶν, αἵτινες ἀνακύπτουσι μεταξὺ τῶν ἰδίων αὐτῆς ὑπήκοων. Καὶ δύναται μὲν ἢ κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου Ἑλληνίς νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν διαζυγίου ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ ταῦτα τὸ κατ' ἀρχὴν διαλυτὸν ἢ τὸ ἀδιάλυτον τοῦ γάμου, ὡς καὶ τοὺς λόγους τοῦ διαζυγίου, θὰ κρίνωσιν ἐφαρμόζοντα τὸ δίκαιον τῆς ἰθαγενείας τοῦ ἀνδρός. Πρὸβλ. Γεωργίου Μαριδάκη, Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον, Τόμ. Β', Ἀθήναι 1968², σελ. 192.

44. ΑΚ 16.

45. Γεωργίου Μαριδάκη, Ἡ δικαιοδοσία τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἐπὶ Ἑλλήνων κατοικούντων εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἐν Νέον Δίκαιον 12 (1956) 1-5. Χαραλάμπους Φραγκίστα, Πνευματικὴ ἀκύρωσις καὶ λύσις τοῦ γάμου, ἐν Δίκη 5 (1974) 442.

ξους Ἐκκλησίας υἱοθέτησαν τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι, ἐν τῇ μερίμνῃ τῆς ἐνότητος καὶ τῆς κοινωνίας αὐτῶν μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐορτάζουν τὸ Πάσχα συμφώνως πρὸς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Θὰ ἐπρόκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν περὶ ἐναρμονίσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου μετὰ τῶν ἀστρονομικῶν δεδομένων.

ε) Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν Ε' Γεν. Συνέλευσιν τοῦ Π.Σ.Ε., ἐδήλωσαν ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι τῶν θὰ ἐξετάσουν τὸ θέμα τοῦ κοινοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα.

(Συνεχίζεται) † Ὁ Περιστερίου ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

α') Ἡ ἀλλοδαπὴ ἀπόφασις πρέπει νὰ ἀποτελῇ δεδικασμένον κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Πολιτείας ἐν ἣ ἐξεδόθη αὕτη⁴⁸.

β') Ἡ ὑπόθεσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἡ ἀλλοδαπὴ ἀπόφασις, πρέπει νὰ ὑπῆγγο κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστηρίων τῆς Πολιτείας εἰς ἣν ἀνήκει τὸ ἐκδόν τὴν ἀπόφασιν ταύτην δικαστήριον, ἢ, ἄλλαις λέξεσι, ἡ Πολιτεία τοῦ δικαστηρίου πρέπει νὰ εἶχε διεθνή δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῆς κριθείσης διαφορᾶς⁴⁹.

γ') Ὁ ἡττηθεὶς διάδικος πρέπει νὰ μὴ εἶχε στερρηθῆ τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τῆς συμμετοχῆς ἐν γένει εἰς τὴν δίκην⁵⁰,

δ') Ἡ ἀλλοδαπὴ ἀπόφασις πρέπει νὰ μὴ ἀντίκειται εἰς προγενεστέραν ἀπόφασιν ἑλληνικοῦ δικαστηρίου ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ ἀποτελοῦσαν δεδικασμένον ἔναντι τῶν διαδίκων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου⁵¹.

46. Γεωργίου Μαριδάκη, Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον, Ἀθήναι 1968², σελ. 193.

47. Γεωργίου Μαριδάκη, Ἡ ἐκτέλεσις ἀλλοδαπῶν ἀποφάσεων, Ἀθήναι 1970³, σελ. 91.

48. ΚΠολλ 323 ἀριθ. 1.

49. ΚΠολλ 323 ἀριθ. 2. Ἡ ὑπόθεσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἡ ἀλλοδαπὴ ἀπόφασις, θεωρεῖται ὅτι ὑπῆγγο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστηρίων τῆς Πολιτείας εἰς ἣν ἀνήκει τὸ ἐκδόν τὴν ἀπόφασιν ταύτην δικαστήριον, ἐὰν, ὑπολαμβανόμενου ὅτι εἰς τὴν θέσιν τῆς Πολιτείας ταύτης ἦτο ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία, ὑφίσταται διὰ τὴν ὑπαγωγὴν ταύτην στοιχεῖόν τι ἐκ τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου (ΚΠολλ 3).

50. ΚΠολλ 323 ἀριθ. 3.

51. ΚΠολλ 323 ἀριθ. 4. Ὡς εἰκόσ, καίτοι ἀντικείμενον τῆς δίκης διαζυγίου παραμένει πάντοτε ἡ λύσις τοῦ γάμου καθ' ἑαυτὴν, καὶ οὐκ ἡ ἀπλῆ διαπίστωσις τῆς συνδρομῆς λόγου διαζυγίου, ἢ ἀπορρίπτουσα ἀγωγὴν διαζυγίου ἀπόφασις δὲν παράγει δεδικασμένον καὶ δὲν ἀποκλείει τὴν μεταγενεστέραν ἀγωγὴν, τὴν ἐπειδομένην ἐπὶ ἐτέρων, μὴ περιληφθέντων εἰς τὴν πρώτην ἀγωγὴν κλο-

ΣΥΝΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΔΙΑΚΟΝΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΗ ΕΦΗΜΕΡΙΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΚΚΛ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ
ΤΜΗΜΑ Β'

Ταχ. Δ) νση: Μητροπόλεως 15

Πληροφορίες: Δ. Τραντάλης

Τηλέφωνο: 32.46.275

'Αθήναι 23.3.1977

'Αριθ. πρωτ. Φ. 042. 1) 225α) 30072

ΕΠΕΙΓΟΝ

ΠΡΟΣ

1. 'Ιεράς Μητροπόλεως 'Επικρατείας
2. 'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών ΕΝΤΑΥΘΑ

ε') 'Η άλλοδαπη απόφασις πρέπει να μη αντί-
κρῆται εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὴν δημοσίαν τάξιν⁵²,
Καί,

στ') 'Η άλλοδαπη απόφασις, ἡ λύουσα τὸν γά-
μον 'Ελλήνων, πρέπει να ἐλήφθη κατ' ἐφαρμογὴν
τοῦ ἐλληνικοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου⁵³, ὡς δικαίου
ἰθαγενείας⁵⁴, τοῦθ' ὅπερ δέον ὅπως ἀναγράφηται
καὶ ἐν τῇ ἀποφάσει.

(Συνεχίζεται)

† 'Ο Σουηδίας ΠΑΥΛΟΣ

νιστικῶν τῆς ἐγγάμου σχέσεως γεγονότων ('Εφ. Πατρῶν
218/1973, ἐν Δίκη 5 (1974) 429).

52. ΚΠολΔ 323 ἀριθ. 5 καὶ ΚΠολΔ 780 ἀριθ. 2. Πρβλ.
'Αποφασιν 'Εφ. Πατρῶν 218/1973, ἐν Δίκη 5 (1974) 427 -
430, (μετὰ παρατηρήσεων Σ. Βρέλλη, αὐτόθι, 430 - 437),
ἀποφνημαμένου: «... άλλοδαπη απόφασις περὶ διαζυγίου,
(ἐννοεῖται 'Ελλήνων τὴν ἰθαγένειαν), δὲν ἀναγνωρίζεται,
ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ὅταν οἱ λόγοι δια-
ζυγίου διὰ τοὺς ὁποίους ἀπηγγέλη τὸ διαζύγιον δὲν συνι-
στοῦν καὶ λόγους διαζυγίου κατὰ τὸ ἐλληνικὸν δίκαιον».

53. ΚΠολΔ 780 ἀριθ. 1. Γεωργίου Μαριδάκη, 'Ιδιωτι-
κὸν Διεθνὲς Δίκαιον, 'Αθήναι 1968², σελ. 202. Σπ. Μαρ-
κεζίνη, Τὸ Διαζύγιον, 'Αθήναι 1933, σελ. 121. Γεωργίου
Μαριδάκη, Τὸ Διαζύγιον καὶ τὸ 'Ιδιωτικὸν Διεθνὲς Δί-
καιον, 'Αθήναι 1925, σελ. 46.

54. ΑΚ 16.

3. 'Αρχιεπισκοπή Κρήτης ΗΡΑΚΛΕΙΟ

4. Τ.Α.Κ.Ε. Σοφοκλέους 4 ΕΝΤΑΥΘΑ

ΘΕΜΑ: Συνυπολογισμὸς διακονικῆς ὑπηρεσίας γιὰ τὴ
διαβάθμισή 'Εφημερίων.

Σὰς κοινοποιούμε φωτοαντίγραφο τοῦ ἀρ. 16377/
552/15.3.1977 ἐγγράφου τοῦ Γ. Α. Κ. μαζί με τὴν
ἀριθ. 29/1977 γνωμοδότηση τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου
τοῦ Κράτους τὴν ὁποία ἔκανε δεκτὴ ὁ 'Υπουργὸς τῶν
Οἰκονομικῶν καὶ ποὺ ἀφορᾷ στὸ συνυπολογισμὸ δια-
κονικῆς ὑπηρεσίας γιὰ τὴ διαβάθμισή ἐφημερίων γιὰ
να λάβετε γνώση καὶ να φροντίσετε γιὰ τὴν τακτοποί-
ησή τούτων.

'Ο Γεν. Δ) ντῆς Θρησκευμάτων

Β. ΦΕΙΔΑΣ

Καθηγητῆς Πανεπιστημίου

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΓΕΝΙΚΟΝ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ 14η — Μισθολογίου

ΤΜΗΜΑ Α'

'Αθήναι 15 Μαρτίου 1977

'Αριθ. πρωτ. 16377/552

ΠΡΟΣ

Τὸ 'Υπουργεῖον 'Εθν. Παιδείας

Γενική Δ) νση Θρησκευμάτων

Δ) νση 'Εκκλ. Διοικήσεως

ΘΕΜΑ: Συνυπολογισμὸς διακονικῆς ὑπηρεσίας γιὰ τὴ
διαβάθμισή ἐφημερίων.

ΣΧΕΤ.: α) 'Εγγραφὸ σας Φ. 042. 1/225/59992/5.7.
1976

6) Γνωμοδότηση ΝΣΚ 29/1977.

Ἀπαντώντας στὸ ἀριθμ. Φ. 042. 1/225/59992/5.7. 1976 ἔγγραφό σας, σὰς γνωρίζουμε, ὅτι τὸ Νομικὸ Συμβούλιο τοῦ Κράτους μὲ τὴν ἀριθμ. 29/1977 γνωμοδότησή του, ποὺ ἀποδεχόμεθα, ἔκανε δεκτό, ὅτι ἡ προϋπηρεσία κληρικοῦ ποὺ ἔχει διανυθεῖ σὲ Ν.Π.Δ.Δ. καὶ ἔχει ἀναγνωρισθεῖ γιὰ τὴν ἀσφάλισή του στὸ TAKE, ἀπὸ τὸν διορισμὸ του ὡς διακόνου σ' αὐτό, ὑπολογίζεται ὀλόκληρη γιὰ τὴν διαβάθμισή του σύμφωνα μὲ τὴν διάταξη τοῦ ἄρθρου I Α.Ν. 469/1968, στὴν μισθολογικὴ κατηγορία ποὺ ἀνήκει καὶ ὄχι μόνον αὐτὴ ποὺ ἔχει διανυθεῖ σὲ ἐφημεριακὴ θέση.

Ὁ Ὑπουργός

Εὐάγγ. Δεβλέτογλου

ΑΡΙΘ. ΓΝΩΜΟΔ. 29/1977

Σύνθεσις:

Πρόεδρος:

Ἀντιπρόεδρος: Ἀθαν. Τομαράς.

Σύμβουλοι: Σπ. Ποταμιάνος, Δ. Παπανικολάου, Γ. Σγουρίτσας, Β. Γκούμας.

Πάρεδροι (γνώμαι) ἄνευ ψήφου: Π. Γιαννακούρος, Κ. Παπακώστας, Δ. Ράπτης, Γ. Τζώρτζης.

Εισηγητής: Πάρεδρος Δ. Ράπτης.

ΤΟ ΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Συνεδρίασις τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1977

Ἀριθ. ἐρωτήματος: 99558/3753/13.8.76.

Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν — Γ. Α. Κ.

(14η Διεύθυνσις Μισθολογίου — Τμ. Α').

Περίληψις ἐρωτήματος:

Ἐὰν προϋπηρεσία κληρικοῦ εἰς Ν.Π.Δ.Δ., ἀναγνωρισθεῖσα διὰ τὴν παρὰ τῷ TAKE ἀσφάλισίν του ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του ὡς διακόνου, ὑπολογίζεται διὰ τὴν διαβάθμισίν του εἰς τὴν μισθολογικὴν κατηγορίαν εἰς ἣν οὗτος ἀνήκει κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 469/1968, ἢ ἐὰν δέον γὰ ἀφαιρηθῆται ἡ ὑπηρεσία τοῦ διακόνου, ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου ὑπολογισμοῦ.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

1. Διὰ τοῦ μνησθέντος ἐγγράφου τῆς, ἡ ἐρωτώσα Ὑπηρεσία ἐκθέτει τὰ ἀκόλουθα:

«Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ Α.Ν. 469/1968 (Φ.Ε.Κ. 162/1968 τεύχος Α') ἐθεσπίσθη, ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1968, μισθολογικὴ διαβάθμισις τοῦ ἐφημεριακοῦ κληρικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς μισθοὺς βαθμῶν ὑπαλλήλων τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας, ἀναλόγως κατηγορίας ἐφημερίων, τῆς διαβαθμίσεως τούτων διενεργουμένης κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ I τοῦ νόμου τούτου εἰδικώτερον διαλαμβανόμενα.

2. Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου, ἐφημέριοι ὑπαγόμενοι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 536/1945 ἔχοντες προϋπηρεσίαν κληρικοῦ εἰς τὸ Δημόσιον, ἢ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, συνυπολογίζουσι ταύτην διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον I τοῦ αὐτοῦ νόμου (469/68) διαβάθμισίν των.

3. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν, παρὰ τῶν οἰκείων Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων, περιπτώσεων διαβαθμίσεως ἐφημερίων, ἐχόντων καὶ προϋπηρεσίαν κληρικοῦ εἰς τὸ Δημόσιον ἢ Ν. Π. Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἀναγνωρισθεῖσαν μάλιστα παρὰ τοῦ TAKE ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των ὡς διακόνων εἰς τὰ ἐν λόγῳ νομικὰ πρόσωπα, ἀνέκυψεν ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἐὰν εἰς τὴν συνυπολογιζομένην διὰ τὴν διαβάθμισιν τούτων ὑπηρεσίαν, διὰ συνδυασμοῦ τῶν προαναφερθεισῶν διατάξεων, περιλαμβάνεται ἢ οὐ καὶ ἡ τοιαύτη τοῦ διακόνου, δοθέντος ὅτι ἡ μὲν διάταξις τῆς παρ. 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Α.Ν. 469/68 διαλαμβάνει περὶ τῆς καθόλου λειτουργικῆς καὶ ἱεραποστολικῆς ἐκάστου ἐπιδόσεως ἢ δὲ τοιαύτης τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 3 τούτου, εἰς ἣν παρέμπει ἡ διάταξις τῆς παρ. 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, διαλαμβάνει περὶ προϋπηρεσίας κληρικοῦ εἰς ἐφημεριακὰς θέσεις.

4. Ἐν ὄψει τῶν προεκτεθέντων καὶ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου «κληρικός» τυγχάνει εὐρυτέρου τῆς τοιαύτης τοῦ ὅρου «ἐφημέριος» ἐρωτᾶται ἐὰν προϋπηρεσία κληρικοῦ εἰς Ν.Π.Δ.Δ., ἀναγνωρισθεῖσα δι' ἀσφάλισίν του παρὰ τῷ TAKE ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του ὡς διακόνου παρὰ τῷ ΝΠΔΔ, ὑπολογίζεται ἅπασα διὰ τὴν διαβάθμισιν τούτου εἰς τὴν εἰς ἣν ἀνήκει μισθολογικὴν κατηγορίαν ἢ μόνον ἡ τοιαύτη εἰς ἐφημεριακὴν θέσιν (ἢτοι μετ' ἀφαιρέσιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ διακόνου)».

Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω, ἔστωσαν τὰ ἑξῆς:

II. α) Κατὰ τὰ μέχρι τοῦ Α.Ν. 469/68 ἰσχύοντα, οἱ ἐφημέριοι κληρικοὶ διεβαθμίζοντο συμφώνως πρὸς τοὺς Α.Ν. 1369/38 καὶ 536/1945 καὶ τοῦ Ν. Δ) τος 4538/1966 εἰς τέσσαρας κατηγορίας (Δ' ἕως Α') ἐπὶ τῇ βάσει ἀποκλειστικῶς τῆς ἥς κατεῖχον ἐκκλησιαστικῆς καὶ λοιπῆς παιδείας, ὡς καὶ τοῦ τίτλου σπουδῶν τῶν ἀνεξαρτήτως χρόνου ὑπηρεσίας, ὀριζομένου δι' ἐκάστην κατηγορίαν ἰδίου βασικοῦ μισθοῦ, κατὰ ἀνιούσαν κλίμακα, εἰς τοῦτον δὲ συνίσταται καὶ ἡ κατὰ κατηγορίαν διαφορά.

β) Διὰ τοῦ Α.Ν. 469 τῆς 23-24.7.1968 «περὶ μισθολογικῆς διαβαθμίσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ἐπεξετάθη ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1968, τὸ ἐπὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων μισθολόγιον καὶ ἐπὶ τῶν δυνάμει τοῦ Α.Ν. 536/1945 μισθοδοτουμένων ἐν ἐνεργείᾳ τακτικῶν ἐφημερίων, οἷτινες, διατηρηθείσης τῆς κατὰ τὸ Ν.Δ. 4538/1966 διακρίσεως αὐτῶν εἰς κατηγορίας, ὑπάγονται πλέον εἰς μισθολογικὴν, εἰς ἐκάστην τούτων, διαβάθμισιν, ἀντίστοιχον πρὸς τὰ κρατοῦντα εἰς τὴν δημοσιούπαλληλικὴν ἱεραρχίαν, περαιτέρω δὲ διὰ τὴν εἰς ἐκάστην κατηγορίαν μισθολογικὴν ἐξέλιξιν τούτων, ὠρίσθη ὁ ἀπαιτούμενος κατὰ βαθμίδα χρόνος ὑπηρεσίας, κ.λπ., κατὰ τὸ εἰδικώτερον ἐν ἄρθρῳ I παρ. 1, 2 καὶ 3 ὀριζόμενα.

γ) Περαιτέρω διὰ μεταβατικῆς διατάξεως τῆς παρ. 4 τοῦ ἄρθρου I τοῦ αὐτοῦ ὡς ἂνω ἀν. νόμου, καθωρίσθησαν καὶ τὰ τοῦ τρόπου μισθολογικῆς διαβαθμίσεως τῶν ἤδη πρὸ αὐτοῦ καὶ δὴ κατὰ τὴν 1.7.1968 ὑπηρετούντων ἐφημερίων τοῦ Α.Ν. 536/1945, διὰ τοὺς ὁποίους ὠρίσθη ὅτι οὗτοι «διαβαθμίζονται ἐν τῇ ἐν ἡ ἀνήκουσι μισθολογικῇ κατηγορίᾳ, μετὰ οὐσιαστικὴν ἠτιολογημένην κρίσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν καθ' ὄλου λειτουργικὴν καὶ ἱεραποστολικὴν ἐκάστου ἐπίδοσιν καὶ ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας μετὰ τῶν τυπικῶν προσόντων τῆς κατηγορίας εἰς ἣν ἤδη ἀνήκουσι», ὡς ἀκολούθως: Μέχρι καὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ 4ου βαθμοῦ οἱ τῆς Α' κατηγορίας, τοῦ μισθοῦ τοῦ 6ου βαθμοῦ οἱ τῆς Β', τοῦ μισθοῦ τοῦ 7ου βαθμοῦ οἱ τῆς Γ', καὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ 8ου βαθμοῦ οἱ τῆς Δ' κατηγορίας.

δ) Ἐτέρωθεν, διὰ τοῦ ἄρθρου 3 παρ. I τοῦ αὐτοῦ ἀν. Νόμου ὠρίσθη ὅτι: «Ἐφημέριοι ὑπαγόμενοι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 536/1945, ἔχοντες προϋπηρεσίαν

κληρικοῦ εἰς ἐφημεριακὰς θέσεις Ἑλληνορθόδοξων Ἱερῶν Ναῶν Κοινοτήτων ἢ Ἱδρυμάτων τῆς ἀλλοδαπῆς συνυπολογίζουσι ταύτην διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον I τοῦ παρόντος Α. Νόμου διαβάθμισίν των» ἐνῶ κατὰ τὴν μεθεπομένην παρ. 3 ἐδ. πρῶτον τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου: «αἱ διατάξεις τῆς παρ. I τοῦ παρόντος ἄρθρου ἔχουσι ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ἐφημερίων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐ χ ό γ τ ω ν π ρ ο ὕ π η ρ ε σ ί α ν κ λ η ρ ι κ ο ὺ εἰς τὸ Δημόσιον ἢ εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου...».

III. Κατὰ τὰ ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Δικαίῳ κρατοῦντα, ὁ βαθμὸς τοῦ διακόνου εἶναι ὁ πρῶτος καὶ κατώτερος τῶν βαθμῶν τῆς ἱερωσύνης ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀπαντὰ δὲ ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων αὐτῆς, καθωρισθέντων, ἅμα, ἔκτοτε, τῶν διοικητικῶν καὶ λειτουργικῶν καθηκόντων αὐτῶν (Πράξεις στ', 1-6, καὶ 12, 36-38 στ', 8-11, κ' 5-12, 30-40). Ὅσακις οἱ νόμοι ἢ οἱ κανόνες ὁμιλοῦν περὶ κληρικῶν ἀνευ εἰδικωτέρου προσδιορισμοῦ δοθείσης τῆς εὐρύτερας ἐννοίας τοῦ ὄρου τούτου, ἀποτελεῖ ζήτημα ἐρμηνείας ἐκάστης ἐπὶ μέρους διατάξεως, ἐὰν νοῶνται μόνον οἱ ἱερωμένοι ἢ πάντες οἱ κληρικοί, ἦτοι οὐχὶ μόνον οἱ ἀνώτεροι ἀλλὰ καὶ οἱ κατώτεροι τοιοῦτοι (ὡς οἱ φάλται καὶ οἱ νεωκόροι, ἐφ' ὅσον οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἔχουν τύχει τῆς σχετικῆς χειροθεσίας καὶ οὐχὶ δσάκις συνδέονται μετὰ τοῦ παρ' ὧ ὑπηρετοῦσι ναοῦ, διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου). Τὸ θέμα δὲ ἐὰν οἱ διάκονοι, ἐν προκειμένῳ, περιλαμβάνονται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ κληρικοῦ δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς λελυμένον ἐκ τοῦ ἰσχύοντος Ν. 671/1943 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ἐπαναφερθέντος ἐν ἰσχύϊ δυνάμει τοῦ ἄρθρου I τοῦ Α.Ν. 87 τῆς 3/3.10.1974), ὅστις, ρυθμίζων γενικῶς τὰ τῆς Ὁργανώσεως καὶ Λειτουργίας τῆς τελευταίας ταύτης, ἐν ἄρθρῳ 63 αὐτοῦ ὀρίζει ὅτι: «Κληρικοὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ παρόντος λογίζονται οἱ ἔχοντες χειροτονίας ἐνδὸς τῶν τριῶν βαθμῶν τῆς ἱερωσύνης». (Χριστοφιλόπουλος Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, X X 33, σελὶς 34, ὑποσημ. 9, ὡς καὶ σελὶς 35 ἐν τέλει).

IV. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν προεκτεθέντων, καὶ δὴ τοῦ γράμματος τῆς ρηθείσης διατάξεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 ἐδ. πρῶτον τοῦ Α.Ν. 469/68, σαφῶς προκύπτει ὅτι προκειμένου περὶ ἐφημερίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 536/1945), ἐχόντων προϋπηρεσίαν κληρικοῦ (ὄρα καὶ διακονικὴν ταιαύτην, συννό-

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«*Ἡ ἀνάστασις τῶν ψυχῶν ἀπομένει ἡ μόνη ἐλπίς*»

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεὶμ εἰς τὴν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα ποιμαντορικὴν ἐγκύκλιον αὐτοῦ εἰπόντις, πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὅτι «ὁ λεγόμενος πολιτισμὸς μὲ τὴν σωφειαν τῶν ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων καὶ τῶν ἀσυλλήπτων ἐκτάσεως ἐπιστημονικῶν ἐπιτευγμάτων καὶ τὸ μέχρι πλανητῶν ταξίδιον, ὅχι μόνον δὲν κατώρθωσε νὰ βελτιώσῃ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν, ἀλλὰ καὶ ἀπειλεῖ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἂν ἀρρωστημένοι ἐγκέφαλοι ἡγετῶν τοῦ κόσμου κατακυλίσουν κατὰ ἓν ἀκόμη βῆμα πρὸς τὸν κρημνὸν τῶν ἐγωϊστικῶν ποταπῶν συμπερὸντων». Ἐπὶ πλέον «χάριν προσωρινῆς ὠφελείας καὶ περιοδικῶν ἀπολαύσεων, αἱ ἀξίαι παραγνωρίζονται μέχρις ἐξαφανίσεως. Τὸ ἄτιμον ἐκτρέπεται πολλάκις ἐκ τῆς εὐθείας καὶ ἐκ τούτου ἀπειλεῖται ἡ οἰκογένεια ἀπὸ τὴν διάλυσιν, ἡ δὲ ἔννοια τῆς πατρὶδος ὡς διασφαλιστικῆς βάσεως κοινῶν ἰδανικῶν καὶ ὄραματισμῶν διέρχεται κίνδυνον θρυμματισμοῦ διὰ ψιθυρισμῶν καὶ καταστρεπτικῶν κηρυγμάτων εἰς τὰς ψυχὰς τῆς πάντοτε ἀγνῆς καὶ ἐνθουσιώδους νεολαίας».

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα βοηθεῖ ἡμᾶς νὰ συνειδητοποιήσωμεν, ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ «καινότης τῆς ζωῆς» καὶ «ἡ ἀνάστασις τῶν ψυχῶν ἐκ τοῦ τάφου τῶν ὑλιστικῶν ἀντιλήψεων ἀπομένει μόνη ἐλπίς πρὸς ἀναγέννησιν εἰς ζωὴν πίστεως καὶ πνεύματος».

μως, μάλιστα, ἀναγνωρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ TAKE) εἰς τὸ Δημόσιον ἢ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, οὗτοι συνυπολογίζονται ταύτην —κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου I τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου— διὰ τὴν κατ' ἄρθρον I τοῦ αὐτοῦ Ἀν. Νόμου διαβάθμισίν των. Τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τῆς γενικότητος μεθ' ἧς ὁ νομοθέτης ἐξεφράσθη ἐν τῇ ἐρμηνευομένῃ, ἐν προκειμένῳ, διατάξει, ὁμιλήσας εὐρέως περὶ συνυπολογισμοῦ «προϋπηρεσίας κληρικοῦ» καὶ οὐχὶ στενωδῶς, τ.ε. περὶ «προϋπηρεσίας κληρικοῦ εἰς ἐφημεριακὰς θέσεις» ὡς οὗτος ἐπραξεν εἰς προλαβοῦσαν διάταξιν τῆς παραγράφου I προκειμένου περὶ τῆς συνυπολογιστέας προϋπηρεσίας τῶν ὑπηρετησάντων εἰς ταιαύτας θέσεις Ἑλληνορθόδοξων ἱερῶν Ναῶν Κοινοτήτων ἢ Ἰδρυμάτων τῆς ἀλλοδαπῆς.

Ἀξιολόγησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Διαλόγου

Συμφώνως πρὸς τὰ ὑπεύθυνα κείμενα τῆς «Α' Προσνοδικῆς Πανορθόδοξου Διασκεύεως», ὁ ὑπὸ τὰς ὀρθόδοξους προϋποθέσεις διεξαγόμενος λελογισμένος Οἰκουμενικὸς Διάλογος εἶναι ὠφέλιμος ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων.

Διὰ τοῦ Διαλόγου οἱ ἐτερόδοξοι πληροφοροῦνται ἐκ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἥτις διετήρησεν ἀνόθεντον καὶ ἀλώθητον τὴν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων παραδεδομένην πίστιν, περὶ τῆς πλήρους καὶ καθαρᾶς χριστιανικῆς ἀληθείας. Ἀκόμη οὗτοι γνωρίζουν ἀκριβέστερον τὸν πλοῦτον τῆς Ὀρθόδοξου Θεολογίας, τῆς Ὀρθόδοξου λειτουργικῆς ζωῆς καὶ τῶν Ὀρθόδοξων βιωμάτων. Ἐξ ἄλλου ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι ὠφελοῦμεθα, διότι πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ Διαλόγου ἀνανεοῦμεθα καὶ ἐγκύπτομεν εἰς τὴν συστηματικώτεραν μελέτην τῆς Πατερικῆς Θεολογίας καὶ σκέψεως.

Ἐπειτα διὰ τοῦ Διαλόγου βοηθοῦμεν τὸν μὲν ἐτερόδοξον κόσμον νὰ συνειδητοποιήσῃ τὴν ὑπάρχουσαν εὐθύνην διὰ τὴν διαίρεσιν τῆς Χριστιανοσύνης, ἡμᾶς δὲ αὐτοὺς νὰ ἴδωμεν τὰ εἰς ἱστορικὰς συνθήκας ὀφειλόμενα ἀσθενῆ μας σημεῖα καὶ τὰς ἐλλείψεις μας εἰς τὸν ὀργανωτικόν, ἱεραποστολικόν καὶ διακονικόν τομέα.

Ὅθεν ἐπιβάλλεται ἡ καλυτέρα διοργάνωσις τοῦ Διαλόγου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιολογικῶν ἀρχῶν καὶ τῇ βοηθείᾳ δεοντολογίας καὶ προοπτικῶν, ἀνταποκρινομένων εἰς τὴν ὑγιᾶ πανορ-

V. Ὅθεν, ἐπὶ τοῦ δοθέντος ἐρωτήματος, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Τμήματος τούτου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, προσήκει ἀπάντησις καταφατικὴ, ἥτις ὅτι ἡ προϋπηρεσία Κληρικοῦ ἢ διανυθεῖσα εἰς Ν.Π. Δ.Δ., ἀναγνωρισθεῖσα, μάλιστα, δι' ἀσφάλισιν τοῦ παρὰ τῷ TAKE ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του ὡς διακόνου παρ' αὐτῷ, ὑπολογίζεται, ἅπασα, διὰ τὴν διαβάθμισίν του κατ' ἄρθρον I τοῦ Α.Ν. 469) 38 εἰς τὴν εἰς ἣν ἀνήκει μισθολογικὴν κατηγορίαν, καὶ οὐχὶ μόνον ἡ ταιαύτη ἢ διανυθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἐφημεριακὴν θέσιν.

Ὁ Εἰσηγητὴς Πάρεδρος Ν.Σ.Κ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΑΠΤΗΣ

δόδοξον συνείδησιν καὶ εἰς τὴν ἀληθῆ ὑφὴν τοῦ γνησίου ὁρθοδόξου πνεύματος.

Τὸ φαινόμενον τῶν «ἀθέων»

Κατὰ τὴν ραδιοφωνικὴν συζήτησιν, ἣτις ἐγένετο τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐν τῷ Α' ραδιοφωνικῷ προγράμματι τῆς ΕΡΤ, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος, ὅτι κατὰ τὴν Νύκτα τῆς Ἀναστάσεως συγκεντρώνονται εἰς τοὺς ναοὺς καὶ πολλοί, οἵτινες ἐμφανίζονται ὡς «ἄθεοι», εἰονίσθη, ὅτι πραγματικῶς ἄθεοι σπανίως ὑπάρχουν.

Οἱ πλείστοι τῶν λεγομένων «ἀθέων» παρουσιάζουν θεαίως μίαν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κατεστημένην θρησκευτικὴν ἢ ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, ἀλλ' οὐχὶ νέκρωσιν τῆς ἐμφύτου τάσεώς πρὸς τὸ Θεῖον καὶ τὸ Ἄγιον. Τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς των πάλ्लεται καὶ σκιριτῶ ἢ παράδοσις τῶν πατέρων των καὶ εὐρίσκειται κεκρυμμένος ὁ σπινθήρ τῆς πίστεως, ὅστις ἐν τῇ καταλλήλῳ στιγμῇ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναρριπισθῇ εἰς φλόγα.

Ὅθεν πάντοτε ἰσχύουν οἱ λόγοι Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, καθ' οὓς «πᾶσιν ἢ γινώσις τοῦ εἶναι Θεὸν ὑπ' αὐτοῦ φρονικῶς ἐγκατέσπαραται». Τοῦτο ἐξηγεῖ διατί ἢ ἄθεοι κατὰ κανόνα εἶναι ἐπιφανειακὴ καὶ διατί οἱ «ἄθεοι» δημιουργοῦν ὑποκατάστατα τῆς Θρησκείας.

Λίαν ἐπιτυχῆς ἀπάντησις

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐκκυκλοφόρησε τὸ βιβλίον τοῦ Γ. Καρανικόλα «Ρασοφόροι, ἢ συμφορὰ τοῦ Ἑθνους». Τὸ βιβλίον τοῦτο, — διὰ τῶν λογικῶν σφαλμάτων τῆς τῶν ὅρων τετραδός, τῆς γενικεύσεως τῶν τυχόν μερικῶν περιπτώσεων (pars pro toto), τῆς ἀποσπάσεως μεμονωμένων φράσεων ἢ ἐνεργειῶν ἐκ τῆς ὅλης λογικῆς, ψυχολογικῆς καὶ ἱστορικῆς των συναφείας καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς μεθόδου τῆς χρήσεως τῆς κλίσης τοῦ Προκρούστου καὶ τοῦ ψεύδους—, προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἱερὸς κληρὸς εἶναι... ἢ συμφορὰ τοῦ Ἑθνους!

Λίαν ἐπιτυχῆ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο βιβλίον ἀποτελεῖ τὸ ὑπὸ τοῦ πανσο. ἀρχιμ. κ. Μελετιίου Καλαμαρῶ γραφὲν ἔργον «Εἶναι οἱ ρασοφόροι συμφορὰ τοῦ Ἑθνους;». Τὸ ἀξιέπαινον αὐτὸ δημοσίευμα τοῦ πατρὸς Μελετιίου μὲ νηφαλιότητα καὶ ἀντικειμενικότητα παρουσιάζει τὴν περὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου μας ἀλήθειαν καὶ κατὰ τρόπον πειστικὸν ἀνασκευάζει τὰς κατ' αὐτοῦ ἐκτοξευομένας συκοφαντίας.

Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, ἐὰν ἔβλεπον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος πολλὰ παρόμοια ἔργα, ἅτινα θὰ ἀντέκρουον κατὰ ἴσους ἐπιτυχῆ τρόπον τὰς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας αἰτιάσεις καὶ θὰ ἀπεδείκνυον, ὅτι αὐτὰ στηρίζονται εἴτε εἰς κακόπιστον διάθεσιν καὶ συνειδητὴν διαστρέβλωσιν τῆς ἀληθείας, εἴτε εἰς λογικοὺς ἐπιτροχισμοὺς, οἵτινες πρὸ πάντων συγγέουν τὴν κατάχρησιν πρὸς τὴν χρῆσιν.

Ἀποκαλυπτικαὶ δηλώσεις

Εἰς τὴν ὁλονὴν ἀξαναομένην διεθνῆ φιλολογίαν περὶ τῆς θέσεως τῆς Θρησκείας ἐν ταῖς κομμουνιστικαῖς χώραις ἔχει προστεθῆ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας καὶ σχετικὸς λόγος, ὅστις ἐξεφωνήθη ὑπὸ τοῦ Πολωνοῦ ὑπουργοῦ Kasimir Kakol. Οὗτος, ὁμιλήσας ἐνώπιον δημοσιογράφων καὶ μελῶν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Πολωνίας, ὡμολόγησε τὰ ἐξῆς: «Αἰσθάνομαι ἐντροπὴν, ὅταν κομμουνισταὶ ἐξ ἄλλων κρατῶν μὲ ἐρωτοῦν διατί τόσο Πολωνοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκκλησιάζονται. Αἰσθάνομαι ἐντροπὴν, ὅταν φιλοξενούμενοι ξένοι μὲ συγγαίρουν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Θρησκείας εἰς τὴν χώραν μας!».

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐναντι τῆς Θρησκείας στάσιν αὐτοῦ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑπουργὸς εἶπε τὰ ἐξῆς: «Ποτὲ δὲν θὰ δεχθῶμεν τὴν διάδοσιν τοῦ Ἐθαγγελίου ἐκτὸς τοῦ ναοῦ. Ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν θρησκευτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν παιδιῶν καὶ τῆς νεότητος».

Αἱ δηλώσεις αὗται ἔνθεν μὲν ἀποκαλύπτουν τὴν ἐναντι τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ λόγου ἀρνητικὴν στάσιν πολλῶν κομμουνιστῶν, ἐτέρωθεν δὲ ἀποτελοῦν νέαν πιστοποίησιν, ὅτι ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προσπάθεια πάντοτε «πρὸς κέντρα λακτίζει».

Ἀναγκαία καὶ ἐπιβεβλημένη ἡ λήψις μέτρων

Ἐλλήν Ὑπουργός, ὁμιλῶν διὰ τὰ ἔσοδα τοῦ Κράτους ἐκ χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν καὶ τυχηρῶν, ἔχει εἶπει, ὅτι «αὐτὸ Κράτος δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὑπερῆφανον, ἐφ' ὅσον παρουσιάζεται ὡς προαγωγὸς τῆς χαρτοπαιξίας, ἀνοίγον τὰς θύρας διάπλατα πρὸς αὐτῶν». Ἐξ ἄλλου ἐν Ἐκθέσει Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν ἀναγινώσκουμεν, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι «οἰκογενειάρχαι παρασυρθέντες... διέλυσαν τὰς οἰκογενείας των, λόγῳ τοῦ ὀλεθροῦ πάθους, ὑφ' οὗ κατεκυριεύθησαν... Ἐντιμοὶ ὑπάλληλοι τραπεζῶν ἢ ἄλλων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἢ καὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι, δελεασθέντες ὑπὸ τοῦ κέρδους, ἐ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

— Έκλογή νέων Μητροπολιτών.

Τὴν Τρίτην, 15 Μαρτίου ἐ.ε., ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξελέξεν, εἰς διαδοχὴν τοῦ ὑποβαλόντος τὴν παραίτησιν αὐτοῦ σεβ. Μητροπολίτου πρώην Γέροντος Δέρκων κ. Ἰακώβου τὸν μέχρι τοῦδε Μητροπολίτην Πριγκηποννήσων σεβ. κ. Κωνσταντίνου. Προηγούμενος, ἡ Ἁγ. καὶ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἐφεξῆς ἡ Ἱερά Μητρόπολις Δέρκων παύσῃ συγκαταλεγμένη μετὰ τῶν γεροντικῶν Μητροπόλεων.

Εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Πριγκηποννήσων ἐξελέγη, εἰς τὴν θέσιν τοῦ μεταθεθέντος Ἱεράρχου, ὁ μέχρι τοῦδε σεβ. Μητροπολίτης Σωζοπόλεως κ. Ἀγάπιος.

— Νέος βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Τὴν Τρίτην 8 Μαρτίου ἐ.ε., ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφθείσης Ἱ. Ἐπισκοπῆς Χριστουπόλεως ὁ Ἀρχιμ. Ἀνθιμὸς Δρακονάκης. Ὁ νέος Βοηθὸς Ἐπίσκοπος ὑπηρετεῖ ἀπὸ τοῦ 1971 ὡς προϊστάμενος τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

— Ἐνίσχυσις τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ πλαίσια τῆς προσπάθειας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως ἀναπτύξῃ τὸ ἔργον τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς,

θυσιάσαν τὰς θέσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπέζων ἐντίμως, ἐξ αἰτίας τοῦ πάθους τῆς κνθείας...»!

Αἱ διαπιστώσεις αὗται ἐξηγοῦν διατὶ τὸ χαροπαίγνιον καὶ τὰ διάφορα τυχηρὰ παίγνια εἶναι ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν. Ἐνῶ πολλὰ τῶν παιγνίων τούτων, αὐτὰ καθ' ἑαυτά, θὰ ἠδύναντο νὰ εἶναι εὐχάριστοι ἀπασχολήσεις καὶ ἀφορμαὶ τέρφως εἰς οἰκογενειακὰς καὶ κοινωνικὰς συγκεντρώσεις, ἐν τούτοις γίνονται ἀπόδλητοι, ἐφ' ὅσον χρησιμεύουν ὡς μέσα κερδοσκοπίας, χρηματικῶν στοιχημάτων καὶ δημιουργοῦν τὴν ἐλπίδα τοῦ εὐκόλου κέρδους, τὴν σωματικὴν ἀδράνειαν, τὴν ἀποχαύνωσιν τῆς ψυχῆς, τὴν ἐντεταμένην ἀδημονίαν, τὸν ἐρεθισμὸν τῶν νεύρων, τὴν ἐγκληματικὴν διάθεσιν καὶ τὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν.

Ὅθεν ἡ ὑπὸ τῆς Πολιτείας λήψις μέτρων πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ μέσου αὐτοῦ τῆς παντοειδοῦς φθορᾶς εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἐπιβεβλημένη.

ἡ Ἀποστολικὴ Διοκονία αὐτῆς διέθεσε, κατὰ τὸ ἔτος 1976, τὸ ποσὸν τῶν 6 ἑκατομμ. δραχμῶν, κατανεμηθὲν εἰς βοήθειαν πρὸς τὰς ἱεραποστολικὰς Ἐκκλησίας, εἰς ἀγορὰν καὶ ἀποστολὴν εἰδῶν ἀναγκαιῶν διὰ τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου (ἱερῶν εἰκόνων, ἀμφίων κλπ.), ὡς καὶ εἰς τὴν παροχὴν ὑποτροφίῶν εἰς ἀλλοδαποὺς φοιτητὰς προερχομένους ἀπὸ χωρίας, ὅπου διεξάγεται σήμερον ὀρθόδοξος ἱεραποστολή.

— Ἡ Β' Γεν. Συνέλευσις τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς.

Συνήλθεν εἰς Μπρουμὰνα τοῦ Λιβάνου μετὰ τῶν 1-4 Μαρτίου ἐ.ε., ἡ Β' Γεν. Συνέλευσις τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς (ΣΕΜΑ). Κύριον ἔργον αὐτῆς ἦτο ἡ χάριξις νέων κατευθυντηρίων γραμμῶν τῶν δραστηριοτήτων τοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ ἡ ἐκλογή τοῦ Προεδρείου τῆς Ἐκτελεστικῆς αὐτοῦ Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Συνέλευσις προέτεινε νέαν διάρθρωσιν τοῦ Συμβουλίου εἰς 10 τμήματα, ἧτοι: θεολογικῶν σπουδῶν, ὑπηρεσίας πρὸς τοὺς παλαιστίνους πρόσφυγας, χριστιανικῆς γραμματολογίας, νεολαίας, κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν, πληροφοριῶν, κοινωνικῆς προνοίας, ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης, τοῦ ρόλου τῶν γυναικῶν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν παιδείαν, τῶν σχέσεων μετὰ τῆς ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ συντονισμὸς τῶν ὡς ἄνω τμημάτων γίνεται διὰ τῆς Γεν. Γραμματείας.

Ἡ Συνέλευσις ἐπανεξέλεξε εἰς τὸ προεδρεῖον τοῦ Συμβουλίου τοὺς: σεβ. Μητροπολίτην Λαοδικείας κ. Ἰγνάτιον (Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας), σεβ. Ἐπίσκοπον Σαμουήλ (Κοπτικὴ Ἐκκλησία) καὶ Δρα Ὀβάνες Ἀχαριονιὰν (Ἀρμενικὴ Ἐκκλησία). Εἰς τὴν 15μελῆ Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν ἐξελέγησαν, ἵνα ἐκπροσωπήσουν τοὺς Ὀρθόδοξους, πλὴν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Λαοδικείας, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Καρθαγένης κ. Παρθένιος (Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας), ὁ κ. Γεώργιος Σάγιεχ (Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας), ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κυριακούπολεως κ. Κωνσταντῖνος (Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων) καὶ ὁ Δρ. Ἀνδρέας Μητσιδῆς (Ἐκκλησία τῆς Κύπρου).

Εἰς τὴν Γεν. Συνέλευσιν παρέστησαν, πλὴν ἄλλων, ὡς παρατηρηταί, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ἑθνωπικῶν Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Δρ. Οὐέλλιμς καὶ ὁ Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Τσέτσης, Ἐκτελεστικὸς Γραμματεὺς διὰ τὴν Μέσσην Ἀνατολὴν τοῦ Π.Σ.Ε. Οὗτος εἰς τὸν χαιρετισμὸν του ἐζήτησεν ὅπως τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς θέσῃ ὡς ἓνα τῶν κυρίων στόχων του τὴν προαγωγὴν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος. Μόνον οὕτω, εἶπεν, ἡ χριστιανικὴ μαρτυρία θὰ καταστῇ πιστευτὴ εἰς τὸ πλαίσιον τῆς συγχρόνου μεσατολικῆς κοινωνίας.

— Ὁρθόδοξος ὁμολογία τοῦ Καθολικοῦ τῆς Συριακῆς Ἐκκλησίας τῆς Ν. Ἰνδίας.

Εἰς συνέντευξίν του πρὸς τὴν βουλγαρικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐφημερίδα «Καρκόδεν Βέστνικ» (Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγγελιαφόρος) ὁ νέος Πατριάρχης - Καθολικὸς τῆς Ἀνατολῆς (ἦτοι

τῆς εἰς τὰς Ἀρχαίας Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας ἀνηκούσης καὶ εἰς χαλαρὰν κανονικὴν ἐξάρτησιν ἐκ τῆς Συριακῆς Ἐκκλησίας τῆς Δαμασκοῦ τελοῦσης Ἐκκλησίας τῆς Ν. Ἰνδίας) Βασίλειος Μάρθωμ Ματθαῖος Α' ἐδήλωσεν ὅτι μεταξὺ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἀρχαίων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ὑπάρχουν δογματικαὶ διαφοραὶ ἀλλὰ μόνον διαφοραὶ εἰς τὴν δογματικὴν ἔκφρασιν ὠρισμένων ἀληθειῶν τῆς πίστεως. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ν. Ἰνδίας περιλαμβάνει 1,5 ἑκατομμ. πιστῶν κατανεμημένων εἰς 12 Ἐπισκοπὰς. Διαθέτει ἐπίσης 6 ἀνδρικός καὶ 8 γυναικείας μονὰς, 1 ἐκκλησιαστικὸν Σεμινάριον ὡς καὶ σημαντικὸν ἀριθμὸν σχολῶν καὶ ἰδρυμάτων κοινωνικῆς προνοίας.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Βασιλείου Σ. Ψευτογκᾶ, Δ. Θ., Αἰ περί Σταυροῦ καὶ Πάθους τοῦ Κυρίου Ὁμιλία Ἀνατολικῶν Πατέρων καὶ συγγραφέων ἀπὸ τοῦ 2ου μέχρι καὶ τοῦ 4ου αἰῶνος. Θεσσαλονίκη 1975 σ. 245.

1. Ὁ διδάκτωρ τῆς Θεολογίας Βασ. Ψευτογκᾶς εἶναι ἀπὸ μακροῦ γνωστὸς ἐκ τῶν μετ' ἐπιστάσις γεγραμμένων ἄρθρων του ἐν τῇ Ἡθικῇ καὶ Ὁρησκευτικῇ Ἐγκυκλοπαιδείᾳ, ἀλλὰ κυρίως ἐκ τῶν πηγαίων καὶ πρωτοτύπων θεολογικῶν μονογραφιῶν του, ὧν ἀξία ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως εἶναι ἡ ἔκδοσις τοῦ «Περὶ Πάσχα δύο» ἀνακαλυφθέντος νεωστὶ περιφήμου ἔργου τοῦ τὸ δεύτερον ἡμῶν τοῦ 6' αἰ. ἀκμάσαντος ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς πρώτου μεγέθους καὶ θεολόγου θεοπροβλήτου πράγματι, Μελίτωνο Σάρδεων. Τὸ ἀνά χειρας ἔργον ἐπιβεβαιεῖ τὸ ἀνωτέρω λεχθὲν περὶ τοῦ συγγραφέως, ὡς ἱκανοῦ ἐρευνητοῦ, δυναμένου νὰ διαπλέῃ διὰ μέσου πολλῶν καὶ ἐπισηφαλῶν ἐμποδίων.

2. Ὡς ἐν τῷ Προλόγῳ δηλοῖ ὁ σ. ἡ περὶ τὸ θέμα ἐνασχόλησις τούτου ἀφείλεται εἰς τὴν πρόθεσιν του: α) ἵνα αξιολογήσῃ τὸ περὶ τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου παραμόνιμον θεολογικὸν περιεχόμενον τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος καὶ β) ὅπως παρουσιάσῃ «τὰς πηγὰς τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς Γραμματείας ἀπὸ τοῦ 2ου μέχρι καὶ τοῦ 4ου αἰ., ὡς μίαν ὁμοιογενῆ κατηγορίαν κειμένων καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὰ συναφῆ πρὸς αὐτὰς γραμματολογικὰ προβλήματα». Καὶ ὅτι ἐπέτυχε πράγματι εἰς τὸν ἐκ προοιμίου τεθέντα ὑπ' αὐτοῦ σκοπὸν, ἀποδεικνύεται οὐ μόνον ἐκ τῆς λίαν διαφωτιστικῆς Εἰσαγωγῆς του (σ. 16-23), ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ὅλης δομῆς τοῦ διαρθρωτικοῦ του σχεδίου ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ χρησιμοποιηθέντος ὕλικου. Ἀρκοῦμαι εἰς τὴν παράθεσιν ἀπλῶς τῶν τίτλων ἐκάστου κεφαλαίου. Μέροσ πρῶτο. Ἔργα εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Πάθος ἀποσπασματικῶς συζόμενα. Κεφ. Α': Μελίτωνο Σαρδέων. Ἄποσπασμα. Κεφ. Β':

Ἔτερα ἀποσπάσματα ἐξ ἔργων εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Πάθος.—Μέροσ δεῦτερο: Αὐτοτελεῖ ἔργα εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Πάθος. Κεφ. Α': Ὁμιλία εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Πάθος Ἀλεξανδρινῶν Θεολόγων: Α'. Ἡ Ὁμιλία περὶ ψυχῆς καὶ σώματος καὶ περὶ Πάθους τοῦ Κυρίου καὶ τὸ Additamentum αὐτῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρείας. Β'. Μεγάλου Ἀθανασίου Ὁμιλία εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Πάθος. Κεφ. δεῦτερο: Ὁμιλία εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Πάθος Ἀρειανῶν συγγραφέων. Α'. Ἀστερίου σοφιστοῦ Ὁμιλία εἰς τὸ Πάθος. Β'. Εὐσεβίου Ἐμέσης Ὁμιλία εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Πάθος. Κεφ. τρίτο: Ὁμιλία εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Πάθος Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Κυρίλλου Ἱεροσολύμων καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Παράρτημα: Κεἶμενα—Μεταφράσεις (σ. 165-219). Ἐπίλογος. Βιβλιογραφία (σ. 221/28). Εὐρετήρια (σ. 229/45).

3. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ καταχωρισθῶσιν ἐνταῦθα αἱ παράγραφοι ἐκάστου κεφαλαίου, ἐξ ὧν διαπιστῶνται ἡ διερευνητικὴ ἱκανότης τοῦ σ. εἰς ἀναζητήσιν καὶ λύσιν τῶν τιθεμένων ἐν ἐκάστη διερευνημένῃ Ὁμιλίᾳ προβλημάτων. Ἡ σύντομος ἀλλωστε Εἰσαγωγὴ τοῦ ἔργου, διαφωτιστικὴ ὡς πρὸς τὰ ἀναπτυσσόμενα θέματα καὶ ἐπεξηγηματικὴ τῶν πρὸς λύσιν τιθεμένων προβλημάτων, ἐμφαίνει ἅμα καὶ τὸ διεισδυτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν κριτικὴν ἱκανότητα τοῦ σ. εἰς τὰς ἐρεῦνας του. Σὺν ἐπὶ τούτοις, ὁ σ. ἀποδεικνύεται καὶ γνώστης τῆς παλαιογραφικῆς ἀναδιφήσεως, μετ' ἀξιολόγου φιλολογικο-κριτικῆς ἱκανότητος. Γλαφυρὰ διατύπωσις καὶ ἀκριβολογία εἶναι καὶ ταῦτα ἰδιαιτέρως χαρίσματα τοῦ συγγραφέως.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

1) Ροζαλίνας Λοράνδου — Παπαντωνίου, Κορινθιακὴ πυξίς ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Κορίνθου. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος 1975 σ. 32-40.

1. Εἰς τὴν διεθνoῦς κύρους «Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα» ἐδημοσιεύθη λίαν ἐνδιαφέρουσα μελέτη τῆς Ἀρχαιολόγου Κυρίας Λοράνδου — Παπαντωνίου. Ἡ σ. διερευνᾷ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τὴν «Πυξίδα» τοῦ Μουσείου τῆς Κορίνθου, ὑπ' ἀριθ. 4064. Ἀνευρέθη δ' ἡ Πυξίς ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Νικολάου Βερδελῆ κατὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ γενομένας ἀνασκαφὰς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Σολυγείᾳ, ἐντὸς τῆς ἀποθήκης τοῦ ἱεροῦ. Ἡ σ. δίδει τὰς ἀκριβεῖς διαστάσεις τῆς Πυξίδος, περιγράφει λεπτομερῶς τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν καὶ ἀναλύει μετ' ἀκριβείας καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὴν ὅλην διακόσμεισιν τοῦ καλλιτεχνήματος. Ἡ σ. ἐμφανίζεται πεπειραμένη ἀρχαιολόγος ἐν τῇ διερευνήσει τοῦ ἀρχαιολογικοῦ τούτου εὐρήματος. Μετὰ μίαν διονυχιστι-

κὴν σύγκρισιν μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀρχαιολογικῶν Πυξίδων, κρατήρων, κυλίκων κ.ἄ. ὁμοίων ἀρχαϊκῶν ἔργων, ἀποκειμένων εἰς διάφορα Μουσεῖα καὶ ὑπὸ γνωστῶν ἀρχαιολόγων περιγραφέντων καὶ ἀξιολογηθέντων, ἔχουσα δὲ πλήρως μελετήσῃ τὴν ὅλην καλλιτεχνικὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων τούτων, καταλήγει εἰς τὸ βέβαιον συμπέρασμα, ὅτι ἡ διερευνημένη ὑπ' αὐτῆς Πυξίς, πρέπει νὰ τοποθετηθῇ περὶ τὰ τέλη τῆς μέσης καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ὑστερας κορινθιακῆς I περιόδου. Συγχρόνως ἐξαιρέται ὁ χαρακτήρ τῆς διακοσμῆσεως τῆς Πυξίδος ὡς ἔργου ὑψηλῆς καλλιτεχνικῆς ἐκτελέσεως, «δυναμένη, ὡς λέγει ἡ σ., νὰ παραλληλισθῇ πρὸς ἔργα τινὰ τῶν ζωγράφων τῶν Τριῶν Κορῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ ζωγράφου τῆς ἱππηλασίας πού χρονολογεῖται περὶ τὰ τέλη τῆς μέσης κορινθιακῆς περιόδου».

2. Ἐντύπωσιν προκαλεῖ εἰς πάντα φιλολογοῦντα ἡ βιβλιογραφικὴ ἐνημερότης τῆς σ., κινουμένης ἀνέτως εἰς γνωστά δι' αὐτὴν πεδία. Ἡ συγκριτικὴ τέχνη καὶ μέθοδος, ἡ μέχρι σχολαστικότητος ἀκρίβεια διατυπώσεως καὶ αἰτιολογήσεως τῶν συμπερασμάτων καὶ τέλος ἡ αὐστηρὰ ἐπιστημονικὴ κατοχύρωσις τῶν μετ' ὀξυνοίας ἐκφερομένων γνωμῶν καὶ ἡ καθόλου ἐπιχειρηματολογία τῆς σ. ἀποδεικνύουν ὅτι αὕτη εἶναι δόκιμος καὶ λίαν ἠσκημένη ἀρχαιολόγος, δυναμένη νὰ κινήται εὐχερῶς ἀκόμη καὶ εἰς δυσπρόσιτους περιοχάς. Τὰ 4 ἐν τέλει φύλλα παρέχουν ἀρίστην ἀπεικόνισιν τῶν παρατιθεμένων ἀρχαϊκῶν ἀγγείων μὲ τὴν θαυμασίαν τῶν ζωγραφικῆν τέχνην, δι' ὧν στέφεται τὸ κείμενον καὶ ἐπικυροῦνται τὰ κριτικὰ ἀρχαιολογικὰ συμπεράσματα τῆς ἀξίας παντὸς ἐπαίτου συγγραφῆς.

2) Τὰ αὐτὰ χαρίσματα ἐμφανίζει καὶ τὸ ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀρχαιολόγου ἔργον: Μυκηναϊκὸς Ἀμφοροειδῆς Κρατῆρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος 1974 σ. 85-91 (μετὰ 5 εἰκόνων).

3) Τῆς ἰδίας ἀρχαιολόγου ἔχω ἐνώπιόν μου σύντομον ἐπίσης μελέτην μὲ τὸν τίτλον: Τμήμα Μυκηναϊκῆς Λάρνακος ἐκ τῆς Συλλογῆς Κ. Πολίτου. Ἀνάτυπον ἐκ τῶν «Ἀρχαιολογικῶν Ἀναλέκτων ἐξ Ἀθηνῶν». Ἀθῆναι 1973 σ. 169-175.

Καὶ διὰ τῶν τελευταίων μελετῶν τῆς ἀποδεικνύεται ἡ σ. πεπειραμένη καὶ δόκιμος ἀρχαιολόγος ἐπιστήμων, μὲ ἐκδηλον τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὰ ἐρευνώμενα ὑπ' αὐτῆς ἀρχαιολογικὰ θέματα.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Χρ. Γ. Ἀργυρακόπουλου, «Ὁ Ἀπεσταλμένος Σύμβουλος», ὁμιλία ἐπὶ τῶν κατὰ Κυριακὴν, Εὐαγγελικῶν καὶ Ἀποστολικῶν περικοπῶν, Ἀθῆναι 1976, σ. 950.

Δέος κυριεῦει τὴν ψυχὴ τοῦ καθεγὼς ἀναγνώστη πού θὰ πάρει στὰ χέρια του τὸν «Ἀπεσταλμένο Σύμ-

βουλο» τοῦ Χριστοῦ Ἀργυρακόπουλου. Πρόκειται, στ' ἀλήθεια, γιὰ ἓνα ἔργο ζωῆς πού εἶναι συμπυκνωμένο σὲ 950 σελίδες καὶ περιλαμβάνει 450 ὁμιλίες πάνω σὲ θέματα χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ εὐαγγελικῆς οἰκοδομῆς.

Ὁ Θεολόγος - Διαφωτιστῆς Χρ. Ἀργυρακόπουλος ἔχει ἀναλώσει ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του στὸ κήρυγμα, μ' ἓνα ἱερὸ πάθος πού σπάνια συνατᾶει κανεὶς στὶς μέρες μας! Μ' ἓνα ἦθος καὶ μιὰ ταπεινότητα, πού μόνο σὲ προχωρημένους στὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ Χριστιανούς - πιστοὺς ἀνακαλύπτει κανεὶς, ὁ Χρ. Ἀργυρακόπουλος, δεκαετίες τώρα ὀργώνει πολλές ἀμέτρητες φορές τὸ ἀμπέλι πού τοῦ ἔταξε ὁ Κύριος, καὶ σπέρνει ἀκούραστα τὸ λόγῳ του. Ὁ ἴδιος στὸν πρόλόγῳ του λέει γιὰ τὸ χρέος καὶ τὴν εὐθύνη πού θαρῶνε τοὺς ὄμιους του, νὰ εὐαγγελίζεταί καθημερινὰ τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως. Παράλληλα ὁμως δρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ τονίσει ὅτι αὐτὸ εἶναι χρέος καὶ εὐθύνη καὶ γιὰ «ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, ὄλων τῶν ἐποχῶν, καὶ ἰδιαίτερος ὄλους ἐκείνους, πού ἔλαβαν τὸ τάλαντον τοῦ λόγου, οἱ ὅποιοι ἔχουν καθῆκον νὰ διαδιβάσουν τὴν σκυτάλην τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς».

Τὸ ὀγκῶδες αὐτὸ βιβλίον, πού γιὰ τὸ ἴδιο θέμα προσφέρει πέντε διαφορετικὲς ὁμιλίες σὲ ξεχωριστὲς καὶ πλούσιες ἀναφορές, ἀποτελεῖ γιὰ τὶς μέρες μας μιὰ μαρτυρία τέλειας ὑπακοῆς καὶ ἀγάπης στὸ ἀναγεννητικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Παράλληλα εἶναι καὶ ἓνα μοναδικὸ ἀποθησαύρισμα εὐαγγελικῶν γνώσεων— ἔργο ζωῆς καὶ πίστεως τοῦ συγγραφέα— πού στὰ χέρια τοῦ καθεγὼς ἱεροκήρυκα, ἱερωμένου ἢ καὶ ἀπλοῦ πιστοῦ, γίνεται πνευματικὴ ρομφαία, καὶ δισκοπότερο θείας Κοινωνίας.

Ὁ Χρ. Ἀργυρακόπουλος εἶναι ἓνας ἐργάτης τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγωνιστικοὺς. Τὸ ἦθος του καὶ ὁ ἀμετακίνητος ἠρωϊσμός του τὸν ἔχουν καταστήσει πιά μιὰ μοναδικὴ παρουσία, πρόσωπο τοῦ «Μεγάλου Δείπνου» στὸ χωρὸ πού ἐργάζεται! Ὅμως τὸ βιβλίον του «Ὁ Ἀπεσταλμένος Σύμβουλος» τὸν καταξιώνει τώρα καὶ σὰν τὸν ἀτρόμητο τῆς γραφίδας τῆς εὐλογημένης ἐπαγγελίας, τὸν ἀκούραστο ἐργάτη, τὸν γενναῖο ἀθλητὴ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀλήθειας. Χάγεται κανεὶς μέσα στὸν πλοῦτον τῶν θεμάτων πού διαπραγματεύεται ὁ Χρ. Ἀργυρακόπουλος. Σχεδὸν ἐξαντλεῖ θέματα πού ἀναφέρονται στὶς Εὐαγγελικὲς καὶ Ἀποστολικὲς περικοπές, καθὼς σὲ ἐπίκαιρα περιστατικὰ γεγονότα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου καὶ συνάμα σὲ γιορτὲς Ἁγίων.

Ὅλα αὐτὰ, πού μποροῦν νὰ καλύψουν κηρυγματικὸ χρονικὸ διάστημα μιᾶς ὀλόκληρης πενταετίας, ἀποτελοῦν ζωογόνα ρήματα, πού ὁ συγγραφέας, σὰν ἄλλος ποιητῆς, αἰσθάνεται ὅτι πρέπει νὰ βγοῦν ἀπὸ μέσα του γιὰ νὰ διδάξουν τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς κατευθύνουν καὶ τελικὰ νὰ τοὺς σώσουν. Καὶ στ' ἀλήθεια, μὲ τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ Χρ. Ἀργυρακόπουλος τὸ καταφέρνει σὲ μεγάλο βαθμό.

Φς

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ίερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Έχοντας υπ' όψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346)1976 «Περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων καὶ συστάσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως» (ΦΕΚ 142 τ. Α'. τῆς 10 Ἰουνίου 1976), τὴν υπ' ἀριθ. 3154 καὶ ἀπὸ 26.6.1976 Ἀπόφασιν τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ΦΕΚ 838 τ. Β', τῆς 26.6.1976) καὶ τὰ ἄρθρα 33 - 37 τοῦ Κανονισμοῦ υπ' ἀριθ. 2)1969 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσι τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Κοιμῆσεως τῆς Θεοτόκου Μερόπης καὶ 2) Ἁγίου Δημητρίου Δάφνης.

Ἐν Καλαμάτᾳ τῆ 20ῆ Ἀπριλίου 1977

† ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱεράς ἡμῶν Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ πρὸς τοῦτο κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προσκλήσεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεράς ἡμῶν Μητροπόλεως τὴν αἴτησιν αὐτῶν μετὰ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου δικαιολογητικῶν.

Ἐν Καλαμάτᾳ τῆ 20ῆ Ἀπριλίου 1977

† ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τοῦ Ἱεροκλήρυκος τῆς Ἱεράς ἡμῶν Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ πρὸς τοῦτο κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προσκλήσεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεράς ἡμῶν Μητροπόλεως τὴν αἴτησιν αὐτῶν μετὰ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου δικαιολογητικῶν.

Ἐν Καλαμάτᾳ τῆ 20ῆ Ἀπριλίου 1977

† ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κάτωθι κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς κειμένης Νομοθεσίας «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν» προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ. 1) Ἱ. Ν. Παν. Δεσποίνης Λαμίας, 2) Ροδίτης, 3) Μεσαίας Κάφης καὶ 4) Μενδενίτης.

Ἐν Λαμίᾳ τῆ 13ῆ Ἀπριλίου 1977

† Ὁ Φθιώτιδος ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Νικαίας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

† Ὁ Περιστερίου ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

A) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἐτησίως.

B) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἐτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Αὐτοκριτικὴ περὶ Θεολογίας Θεολόγου.

Μητροπ. Περιστερίου Ἀλεξάνδρου, Ἐνας Μεγάλος Ὁρθόδοξος Πατριάρχης.

Μητροπ. Περιστερίου Ἀλεξάνδρου, Ἡ Α'. Προσυνοδικὴ Διάσκεψις.

Μητροπ. Σουηδίας Παύλου, Θερησκευτικὸν Διάζυγιον καὶ Πνευματικὴ λύσις τοῦ γάμου ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Συνυπολογισμὸς διακονικῆς ὑπηρεσίας γιὰ τὴν διαβάθμισιν ἐφημεριῶν.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Βιβλιοκρισίαι.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθῆναι, Ἰασιῶν 1 — Τηλ. 710.73

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασία 3, Ζωγράφου. Τηλ. 787.978.